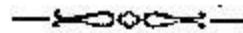

திருமங்கையாழ்வார் திருவாடிகளே சரணம்.

சிறிய திருமடல்.

சிறிய திருமடல் என்னும் இத்திவ்யப் பிரபந்தமானது இந்த உலகில் இருள் நீக்க வந்துதித்து அங்கமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்களுள் பிரதானமான கம்மாழ்வாரான சிவந்த அருளிச் செய்த சதுர்வேத ஸாரமான நான்கு திவ்யப்பரந்தங்களுக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஆறு திவ்யப்பரந்தங்களுள் ஒன்றும். [பெரிய திருமொழி, திருக்குறள், நான்டகம், திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல் திருநெடுந்தாண்டகம்-சரணம் ஆறு திவ்யப்பரந்தங்களாகும்.]

ஸ்ரீமந்தாகமுனிகள் வகுத்தருளின அடைவில் முன்னுலகு ஆயிரமாகிய இயற்பாவில் ஒன்பதாவது பிரபந்தமாக அமைந்தது இது.

“வென்றியே வேண்டி வீழ்சிபாருட் கிவங்கி வேற்கணூர் சலவியே கருதி, நின்றவாசில்லா கெஞ்சினே யுடையேன்” என்றும் “சாந்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள் புணரின்ப வெள்ளத்தாழ்ந்தேன்” என்றும் தாமே அருளிச் செய்தபடி விஷயப்ரவணராய்த் திரிந்து கொண்டிருந்த இவ்வாழ்வார்தம்மை எம்பெருமான் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றி ‘விஷயங்களில் ஆழ்ந்து திரிகிற இவரை சாந்தரங்களைக் காட்டித் திருத்த முடியாது, நம் அழகைக் காட்டியே மீட்கவேண்டும்’ என்று கொண்டு தன் அழகைக் காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வாரும் அதைக்கண்டு ஈடுபட்டு “வேம்பின் புழு வேம்பன்றி யுண்ணாது, அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேடியன்றி நயவேன்” என்னும்படி அவ்காஹித்தார்.

இவர் இப்படி தன்பக்கல் அவ்காஹிக்கக்கண்ட எம்பெருமான் “இப்போது இவர்க்கு கம்மிடத்து உண்டான பற்று மற்ற விஷயங்களிற் போலல்லாமல் ஸம்பந்த வுணர்ச்சியை முன்னிட்டுப் பிறந்ததாகவேணும்; இல்லையேல் இப்பற்று இவர்க்கு நிலைநிற்காதொழியினும் ஒழியும்” என்றெண்ணி எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்குவதான திருமந்தரத்தையும் தனது ஸௌசீல்யம் முகலிய திருக்குணங்களையும் திருமந்தரார்த்தத்துக்கு எல்லை நிலமான திவ்ய தேசங்களையும் ஆழ்வார்க்குக் காட்டிக்கொடுக்க, அவரும் “வாடினேன் வாடி” என்று தொடங்கி எம்பெருமானுக்கந்தருளின இடமே பாம பராப்யமென்று அறுபனித்தார்.

இங்ஙனம் அறுபனித்த ஆழ்வார்க்கு இவ்வறுபவம் நித்யபாபச் செல்லுக்கக்காக இவரைத் திருகாட்டிலே கொண்டுபோகவேண்டுமெனக் கருதிய எம்பெருமான் ஸம்ஸாரத்தில் இவர்க்கு திறுதாலை பிறக்கும்படி அதனுடைய தன்மையை அறிவிக்க, அறிந்தளிவர் அஞ்சி கடுங்கி “மாற்றமுள” என்னுந் திருமொழியிலே “இருபாடெரி கொள்ளியினுள்ளெனும்பே போல்” “பாம்பேடெரு க.கையிலே பயின்றாற்போல்” “வெள்ளத் திடைப்பட்ட நரி லினம்போலே” என்று தமது அச்சத்திற்குப் பலவற்றை நிரூபித்ததாகச் சொல்லிக் கதறினர். இப்படி இவர் கதறிக்கதறி “பணியாயெனக் குய்யுள்வகை பாஞ்சோதி!” என்றும், “அந்தோ வருளாய் அடியேற்குன்னருளே” என்றும் சொல்லி வேண்டின விடத்தும், சிறு குழந்தைகள் பசி பசி என்று கதறியழுகாலும் அஜீரணம் முகலியவை கழிந்து உண்மையான

பசி உண்டாமளவும் சோறிடாத தாயைப்போலே, எம்பெருமான் 'இவர்க்கு முற்ற முதிர்ந்த பர்மபக்தி, சிறக்குமளவும் நாம் முகங்காட்டுவோமல்லோம்' என்று உதாஸிநனுயிருக்க; ஒரு கூணமும் அலணைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாத ஆழ்வார் மிகுந்த தாழ்ந் கொண்டவர்கள் நிரிலே விழுந்து நிரைக் குடிப்படும் நிரை வாரி மேலே இறைந் துர்க்கொள்வதும் செய்யுமாபோலே; 'அவ்வம்பெருமானை வாயாலே பேசியும் தலையாலே வணங்கியும் கெஞ்சாலே கிளைத்தும் தரிக் கப்பார்த்தார்—திருக்குறுந்தாண்டகமென்னும் திவ்யப்ரபந்தத்திலே.

தாழ்ந் அளவற்றதாயிருக்கச் சிறிது குடித்த தண்ணீர் த்ருப்தியை உண்டுபண்ணும் மேலும் விஞ்சிய விடையைப் பிறப்பிக்குமாபோலே, இவர் திருக்குறுந்தாண்டகத்தில் அதுபயித்த அதுபயம் பழைய அபிச்சிவசத்தைக் கிளப்பிப் பெரிய ஆரத்தினால் உண்டாக்கவே 'கண்ணடியினை பணிவன் வழுமிடாகல் மாற்றோவியே' என்று ஆர்த்தமாய்ச் சரணம் புருத் தார்—திருவெழு சுற்றிருக்கை' யென்னும் திவ்யப்ரபந்தத்திலே.

அப்போதும் எம்பெருமான் இவருடைய அபேஷிதத்தைச் சொல்லு தலைகட்டித் திலன்; கம்போரியை வாய்விடக் இவ்வாழ்வார்முகமாக இன்னொருதில திவ்யப்ரபந்தத்தை விவரிப்பிடவேறுமென்ற அவாவினால் வாளா இருத்திட்டான். சக்கரத்தி திருமகன் ஸமுத்த ராஜனைச் சரணம் புருந்து வழிவிடவேண்டின விடத்தும் அக்கடலையையன் இதுமாப்பையே பாராட்டி முகங்காட்டாமல் அலகூழிவஞ்சையதுகிடக்க, பெருமான் 'நிறி சிவந்த கண்ணினராய் "நமஸ்கரம் சீவனஸ்து—வாஸுஸ்து சீவஸ்து" — கஸ்துஸ்து கஸ்துஸ்து' [எனும் சோஷாஸிஷ் யயி—சாபமாகய ஸௌமித்திர—பத்பலாம் யாந்து ப்லலங்கமா] இதோ இக்கடலை வற்றச் செய்துகிடப்போகிறேன்—லக்ஷ்மணி சாங்ககனிலைக் கொண்டோ—வாகாமுதலிசன் ஞானாலே தடந்து செல்லட்டிம்—ஒரு கூணத்திலே இக்கடல் படுமிறபாடு பாருங்கள்' என்றருளிச்செய்து ஸமுத்தராஜனை அழிக்க முயன்றப்போலே, இவ்வாழ்வாரும் 'ஈபது அபேஷிதத்தை கிளறி வேற்றாத எம்பெருமான் ஏதுக்கு' அவனுடைய ஸ்வரூபருண விபூதியைப்பூர், அவன் உகந்து ஸமுத்தருளியிருக்குமிடங்களையும் அழித்துவிடுவோம்' என்று அவற்றை அழிக்கப்பார்க்கிறார் இக்கிறிய திருமடலிலே.

இவ்வு ஆழ்வார் நாமான தண்ணிலே இருந்து பெருமென்ற பிரபந்தமன்று; த்ருத்தொ வதாரத்தில் குடக்கத்திலே அகப்பட்டு அன்னவனை அதுபயிக்கப் பெருது வருந்தி மடலில் இக்கத் துணிந்த ஒரு பிராட்டியின் தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு அவருடைய பாசரத்தாலே தனது தன்மையை வெளிக்கும் பிரபந்தம் இது.

ஆழ்வார்க்குப் பிராட்டிதன்மை நேர்த்தற்குக் காரணம்-- புருஷோத்தமருகிய எம்பெரு மானது பேராண்மைக்கு முன் உலகமடங்கப் பெண்தன்மைவநாதலும், சீவாத்மாவின் து ஸ்வாதந்தர்யமின்னமையும் பாசரத்திசியமும் முதலியன.

நாயகன் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டானும், நாயகியும் தோழியாகப் பூக்கொய்து விளை யாடுவென்று புறப்பட்ட வளவிலே ஒரு விராஜத்தாலே தோழியும் பிரிந்த ஸபயத்திலே நாய கனும் தெய்வவசமாக அக்கே வந்துசேர, அங்கே அளவேடே கண்ணவியே கூட்டக்கடி, ஊழலினை பிரித்தலால் உடனே பிரிவும் நேர்ந்திட, அந்த நாயகனுடைய பிரிவைப் பொதுக்க மாட்டாத நாயகி அலகுேடு கூடுதற்காகச் செய்யும் ஸாழ்நை பார்ப்புத்திதான் 'மடல் எனப் படுவது. இஃது எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபருண விபூதியை அழிப்பதாகச் சொன்னது எங்கனே யெனில்:—(மடலாருகையாவது) நாயகனை ஒரு படத்திலே எழுதி, வைத்த கண் வரவகாமல் அதனைப் பார்த்துக்கொண்டு புஷ்பம் சந்தனம் முதலிய போகத்துக்கு உரிய வஸ்.

அக்களை விஷமமாக உதறித்தள்ளி ஊறுநீர் உதக்கமும் உடம்புமுன்புபது மின்னிறை பனைமட் டையைக் கையிலே எடுத்துக்கொண்டு அசுரனால் உடம்பை மோதிக்கொண்டு தகையவரை விரிந் துக்கொண்டு “இன்ன படுபாவி என்னைக் காக்காமட்டாதே கைவிட்டான்; அடி என்னைநற்ற வன்; அவனிலும் விஞ்சின கொடியன் இக்கை; பல ஸ்தலங்களிலே அவன் ஸந்திநிபண்ணி அடியாமைக் காக்கின்றனென்பதும், சாமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களினால் பளபைக் காத்தான் என்பதும் முழுப்பெரியான சிபர்க்குக்கள்” என்று தெருவிதைக் கதறிக்கொண்டு கேட்டாரெல் லாரும் நடுங்கும்படியும் இரங்கும்படியும் திரிந்தருள்வதுதான் மடலுருகையானது. அப்படிப் பட்ட கொடிய காரியத்தைச் செய்வதானது எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்திலே அழிக்கை என்னத்தட்டுண்டோ? ஓருவனுக்கு உள்ளவத்தை இக்கையென்பதிதே அழிக்கையாவது.

இப்படி கதறிக்கொண்டு தெருவிலே புறப்படுவதற்கு பரியோஜனம் யாதெனின்; இந்த ஸாறண பஞ்சமுக்தியைக்கண்டு சாஜாக்களாயுள்ளவர்கள் இவ்வாற்றியைப் பொறுக்கமாட் டாத கருணைபிஞ்சிலே இருவரைபுடிக் கட்டியவைப்பார்கள்; உறவு முறையாமராவது கட்டிவைப் பர்கள்; கொழிமாராவது கட்டிவைப்பார்கள்; பழிக்கு அஞ்சி காயக்கேயாவது வந்து கடுவன்; இவையென்றவர்களைப்பாடில் காங்கிதான் முடித்து பிழைத்துப்பெயல் - இவையாயிற்று மடலாற்றற்புப் சேயோடனங்கள்.

ஆழ்வார் இப்படி எம்பெருமானைப் பழித்துக்கொண்டு ஸாறணம் தேற்றத் தெருவினே கிளர்வினாரா? எனின்; இல்லை; “மடலார்வன், மடலார்வன்” என்று கொல்லி அச்சமுறுத்தின மாத்திரமேயன்றி அந்த முடிய கட்டத்தின்படியுட்கை. நாம்மாற்றாரும் “மாசுறு கோதி” என்ற திருவாய்மொழியிலே, “தோழி உலகுதோதநன் னுத்தி ஆம் கோலைகள் செய்து குதிரியாய் மடலாற்றினே” என்றும், “மாம் மடலின்றித் தெருவு தோதநாய் ஸதயனார் காடல்காய் பழி னுத்தி காடுகிரைக்கொடியாய் மடலாற்றினும் எம்மாற்றியாக் கிடப் பிரதனடைந் தாமடல் தண் ணத்தழாய் மலர்கொண்டு ஐந்தினோம்” என்றும் மடலாறப் புருவதாக அச்சமுறுத்தினாரே யன்றி, அதனை அடாந்தாங்கப்பட்டதாகக் செய்திலென்பது ஊர்.

புருஷன் ஸ்தலத்தோர் பழித்து மடலாசனமேயொழிய, ஸ்தல புருஷனாக் குறித்து மடலாசனமாகென்று நயந்துகொள்கின் ஒரு ஸாம்பு கட்டப்பட்டிருக்கிற து; “உட்கென்ன காமத்த ராயினும் மாதர், மடலாறார் நற்றவயார்மேல்” என்றார் நமழர்; அப்படியிருக்க, ஆழ்வார் பிராட்டி தகையவை அடைத்து மாதரான பின்பு மடலாறப் புருஷன் பொருந்துமோ? என்று இக்கே ஒரு சம்பவ உண்டாகக்கூடியதே; இதற்கு இவ்வாழ்வார்தாமே பேல் பெரிய திருமட லில், “மாணோக்கின் அன்னநடையார் அலசேச அடவார்தேன், மன்னு மடலாறாசென்பதேந் தவசகமும், தென்னுறையில் கெட்டாறியதுண்டு, அதனையாய் தென்மோட பன்னும் வடகெறியே வேண்டினோம்” என்று ஸமாதானம் அருளிச்செய்துள்ளமை அறியத்தக்கது. மடகெடுக்கை பென்பது ஆகையிருக்கினால் தன்னிடையே உண்டாவதாகு ப்பாற்றத்தி; ஆகையை வரம் பிட்டுக்காக்க ஆரதும் முடியாது; அசசரணைக்குக் கட்டுப்படுகிற ஆகை! கெடுகியவடத்தால் திற்குமோ வேட்டை? அளவுகடந்த வேட்டையின் காரியமாக விளையக்கடவதான மடலுரு கையை ஆண்டவராய் செய்யலாம், பெண்கள் செய்யலாகாதென ஒரு வாய்ப்புட்டுவதானது ப்ரேமஸ்வபாவத்தின் போக்கை அறியாதவர்களுடைய செயலாமத்தனை யென்பது ஆழ்வா ருடைய திருவுள்ளம்.

அஃது இருக்கட்டும்; “எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமானபேரது நம்மை கோக்கி யருள்வான், நாம் பதறவொண்ணாது” என்று அனுஸந்தித்து குணனுபவமே போது போக்கா யிருக்க வேண்டியதன்றோ ஸ்வரூப ப்ராப்தம்; அங்கனமிராமல் நாம் பதறி ஒரு

அதிபர்வருத்தி செய்ய நினைக்கைதானும் அவத்யமன்றோ அதிலும் பூரீ வைஷ்ணவ சிந்தி
னத்தில் சிறந்த மெய்யடியார்களென்று கொண்டாடப்படுகிற ஆழ்வார்கள் இப்படி மடவாச
யேனென்றல்முதலியுள்ள பேசுதல் மிகவும் பொல்லாங்கன்றோ? என்னில், அன்று; பார்ப்ப
வஸ்துவில் பாவனாராதிசயத்தினால் உண்டாகிற பர்வருத்தியென்றி எப்பெருமானுக்குச்
கெடுதலை விளைக்கவேண்டுமென்கிற கெட்ட எண்ணத்தினால் உண்டாகிற பர்வருத்தியினால்
ப்ரோம பாவசர்க்கு இது அவத்யத்தை விளைக்கக்கூடியதன்று. ஆனால், 'இது கலக்கத்தினால்
செய்யும் செயல்தானே, அஃதான முகமாக வருமனவ ஒன்றும் ஆதரிக்கத் தக்கதன்றே
எனின்; "ஞானங்கலிந்த கலம்" என்றபடி ஞானபரிபாக ரூபமான பக்தியின் காரியமாக
ஸம்பவிக்கின்ற பார்ப்பாப்பார்ப்ப விவேக விசுறுத்தால் வரும் பர்வருத்தி கிசேஷத்தை
எல்லாம் மிகவும் ஆதரிக்கத்தக்கனவேயாம். சுருமமடியான அந்ஞானத்தினால் வருமவைவே
தேறயம் என்று கொள்ளக்கூடவது.

ஆனாலும், சேதாவரிடத்து ஒருவகையான பர்வருத்தியையும் எழுவியாத வித்தோ
பாயத்தின் கார்பகாதலத்திற்கு இந்த அதிபர்வருத்தி பார்ப்பந்தகாரக் மட்டாதோ?
னில், இந்த அதிபர்வருத்திதானும் வித்தோபாயமான எப்பெருமான் பண்ணின கருவி
யின் பயனைனக் கருதத்தக்கதாம். "மயர்வற மகிசலமருகினன்" "பேரமர்காதல் கடல்புரைய
விளைவித்த, காமமர்மேனி நங்கண்ணன்" என்று—இப்படிப்பட்ட அதிபர்வருத்திற்கு நேறது
வான் பக்தியைப் பிறப்பிக்கும்வனும் வளரச் செய்பவனும் அவ்வெப்பெருமானுளுகவே
யன்றோ சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகையாலே ப்ரோமரூப பக்திபாவசர்வாயப்பயுத்தமான நோன்பு
கோற்றை, மடவாருகை முதலான அதிபர்வருத்திகளை உபாயபல மென்று பூர்வாசார்யர்கள்
வித்தாந்திகரித்தருளினர்.

அன்றியும், பலனைக் கடுகப் பெறவேண்டுமென்ற கிரகனின் மிகுதியினால் கண்ணுஞ்
சுழலையிட்டு இத்தலைபடுகிற அலமாப்பெல்லாம் "நம்மை ஆசைப்பட்டு இப்படி படப்பெறு
வதே!" என்று அவன் முகம் மலருகைக்கு உறுப்பாகையாலே நோன்பு நோற்றை படலே
டுக்கை முதலான அதிபர்வருத்திகளெல்லாம் அவனுடைய முகமலர்த்திக்காகப்படனும்
கைங்கரியத்தோடொத்து உபேயத்தில் அந்தர்ப்பூதமாய் விடுமென்றே அறுதியிடத்தக்கது.
நிற்க.

திருமடல் ஒரே பாட்டு.

இச்சிநியதிருமடல் இலக்கணமுறைமைப்படி ஒரேபாட்டாகக்கொள்ளத்தக்கது. இரட்டை
எனது, பாட்டாகக் கணக்கிட்டார் அப்பின்னையாசிரியர்; நாற்பது பாட்டாகக் கணக்கிட்டார்
பூரீவேதாந்த தேசிகன். அவர்கள் இப்படி பலபாட்டுக்களாகப் பிரித்துக்கொண்டது இலக்
கண முறைமைக்கு இணங்குவதல்ல. மற்றாண்மபாசிய அவிவாசிரியர்கள் இலக்கண நெறிக்கு
முரண்படுமாறு அங்ஙனே பிரித்துக்கொண்டதற்குக் காரணம் இன்னதென்பதை மேலே
கூறுவேமாம். இஃது இலக்கண முறைமைப்படி ஒரேபாட்டு என்பதை முன்னம் விளக்குவோம்.

சுற்றடிமுச்சிரடியாகவும் மற்றையடி நாற்பீடியாகவாய்விற்று, கார்த்தீரும் பாச்சீர்விளக்
கீர்களும் இருவகை வெவ்வேறாகவாய்விட்டு மற்றையதீரும் தனையும் பெருமல், நாள் மலர்
என்ற ஓரையையாடுகளுள் ஒன்றினாலாவது, நாள் பிறப்பு என்ற ஓரையையாடுகளுள்
ஒன்றினாலாவது முடிந்து, ஒரு விசற்பத்தாலாயினும் இருவிசற்பத்தாலாயினும் வருவது
வெண்பா என்று பொதுப்படக்கூறி, இரண்டடியால் வருவது குறள்வெண்பா வென்றும்,

முன்றடியால் வருவது சித்தியல் வெண்பா வென்றும், நான்கடிக்காய் இரண்டாமடியின் இறுதிக்கீர் முதலிரண்டடிகளின் எதுகையைப்போல தனிச்சொல்லாய் வரநிற்பது கேரிகை வெண்பா வென்றும், நான்கடிக்காய்த் தனிச்சொல் இன்றி வருவது இன்னிசை வெண்பா வென்றும், ஐந்தடிமுதல் பன்னிரண்டடியளவும் வருவது பன்னிரண்ட வெண்பா வென்றும், பன்னிரண்டடிக்கு மேற்படின் சுலிலெண்பா வென்றும் விசேஷத்து மாட்பிச்செய்தால் கனில் உறப்பட்டுள்ளனையால் திருமடல்வரிசண்டையும் சுலிலெண்பாவாசச்சொண்டு ஒவ்வொரு மடலையும் ஒவ்வொரு பாட்டாகவே கொள்ளவேண்டும். திருமடல்வரிசண்டிலும் முற்றும் ஒரே எதுகையாக அமைந்தனையும் சுற்றடி முச்சொக முடிந்துள்ளனையும் நன்கு கோக்கத்தக்கது.

சங்கத்துச் சான்றோர் இயற்றிய பன்னிரு பாட்டியால் என்ற இலக்கணதாலில் இன்னியலில் மடலிலக்கணஞ் சொல்லுமிடத்து, “பாட்டுடைத்தலைமகவிவற்பொடிக் கெதுகை, நாடடிய வெண்கலிப்பாலதாதி.....காமம் கவந்தக் கரும்புடைமடன்மா, வயவராடவர் என்பனர் புலவர்.” என்றதும், “இவ்வாறு வந்தன மனைகயர்கோன் அருளிச்சொய்த பெரிய திருமடல் சிறிய திருமடல் என்பன” என்று அதன்கீழ் விவரணம் காட்டியிருப்பதும் அறியத்தக்கன.

“அறம்பொருள் வீடு னு மய்முக்கற்றின் திறங்கடிந் தரிவையர் திருத்துமா மின்பம் பயனைனக் கலிவெண பாவாற் தலைவன் பெயசொதுகையினிற் பேசுதல் வளமடல்.” என்ற இலக்கண விளக்கமும் அறியத்தக்கது.

வச்சணந்திமலை யென்னும் வெண்பாப்பாட்டியற் செடியுளியலில் மடலிலக்கணஞ் சொல்லவந்த “உற்றவறம் பொருள் வீடுள்ளியுயர்த்தின்பம், பொற்றொடி நாத்தம்பொருட்டா சப்—பெற்றி, யுரைத்த கலிவெண்பா மடலிதைவனினுண்பேர், விதைத்த வெதுகைநிறுத்து” என்ற வெண்பாவின் உரைநடையாகும். இன்னும் இவ்விஷயத்தைப் பன்னியுமைசுருங்காத் பாரதமாமென்று இவ்வாறு யிலே நிற்கின்றோம்.

ஆகவே திருமடல்களைப் பார்ப்பாட்சொசப் பிரித்தல் இலக்கணமுதலமைக்கு எவ்வகையானும் இவ்வகையானும், கொதாந் தேக்கதும் அப்பிள்ளைம் பாலபாட்டாகப் பிரித்துக் கொண்டது ஒள்கித்யம் வந்திற் பிரமாணத்தின்படி ஒருவாறு பொருந்தக்கூடும். அதாவது—ஆழ்வார்களைய தரிழ் வேதத்துக்கு நாலாயிரம் என்ற திருநாமம் நாடுக்கும் வழக்கி இத்திருக்கின்றது; ஏற்றக்குறைவின்நிச் சரிசமமாக நாலாயிரம் பாட்டுக்கள் உள்ளனவாகக் கூட்டியனுமென்கா திருவுள்ளம் அவ்வாசிரியர்கட்கு உண்டாயிற்று; ஸ்ரீ தேசிகன் இராமாணசு நாதரத்தினையாருஞ் சொர்த்து நாலாயிரமாகக் கரைக்கிடக் கருதியுள்ளார். திருமடல் இவ் ஒவ்வொருபாட்டாகக் கொண்டால் இவ்வுருவைய திருவுள்ளம் நிறையேறுதற்கு அவசியின்றி இருக்கது. இரண்டு திருமடல்கள் தயிர மத்த திவ்யப்பிரபந்தங்கள் இருபத்திரண்டாக எட்டாச பாட்டுக்கள் மாத்திரமே தேவகின்றன. இராமாணசு நாதரத்தாதின மாற்றெட்டபாட்டுக்களையும் கூட்டிக்கொண்டால் நவாடி பாட்டுக்கள் தேவகின்றன. ஆகவே, கள்ளாதித்திற்கு தாற்றுப்பதினெட்டு பாட்டுக்கள் தேவையாயின. அதற்காசச் சிறிய திருமடலை மாற்றபாட்டாகவும் பெரிய திருமடலை எழுதத்தெட்டு பாட்டாகவும் பிரித்துக்கொண்டு யத்தி செய்தருளினர் தேசிகன். நாதரத்தாதியை யொழிய நாலாயிரம் கணக்கிடத் திருவுள்ளம் கொண்ட அப்பிள்ளைக்கு உட்கு பாட்டுக்கள் தேவையாயின. அதற்காக அவர் சிறிய திருமடலை எட்டாபாட்டாகவும், பெரிய திருமடலை கசாஅடி, பாட்டாகவும் கொண்டு கணக்கிட செய்திருக்கிறார்.

[“ஸ்துதஸ்ய கதிர் சிந்தரியா”] உள்ளதற்கு ஒருவழி விடவேண்டும் என்ற நீதிவா
யடியொற்றி இங்கனே ஒரு ஸமாதானம் காட்டினோமென்க.

இலக்கணப்படி திருமடலை ஒரே பாட்டாகக் கொள்வதே ஏற்கும். இப்படியாகில், இரு
நூற்றுச் சொச்சம் பாட்டுக்கள் குறைதலால் நாலாயிரம் என நாடெங்கும் வழங்குவது சேரு
மாறு எக்கனே யென்னில், உலகத்தில் ஒரு பெரிய தொகைக்குச் சில எண்கள் குறைந்
தாலும் பெரிய தொகையை விடே வழங்குவதுண்டு; “நாலாயிரக்கணக்குக்கு நூறு இரு
நூறு குறைந்தாலும் நாலாயிரமென்றே வழங்கலாம். [உதா. 1000.] நம் அழ்வார்கள் “வாண
னாரிந்தோள் துணித்த” என்றும் “இண்டவாணவீகாளுநாறு தோன்களைத் துணித்த”
என்றும் அருளிச்செய்துள்ளமை அனைவருமறிவர்; பாயசின் பிரார்த்தனையால் பாணஸ்
ரனை நீ நான்கு கைகளிலும் உயிரோடும் எப்பொழுதும் விட்டருளினனென்பது ஸ்ரீபாதன்
தாங்களில் பரஸித்தம். இனி, நிறச்சூறித்த அழ்வார் பாகராநாளுக்கும் இப்புராண வரலாற்
றுக்கும் ஐக்கண்டியம் பண்ணப்பட்டால், ஆயிரத்துக்கு நான்கு குறையினும் ஆயிரமென்றே
கொல்லலாமென்று அனைவரும் அக்கேளிக்கவேண்டுமே. இனி திருவாய்மொழி ஆயிரத்து
நூற்றிசண்டு பாட்டாயிருக்க, அழ்வார் தாமே “குருகர்ச்சடகோபன் சொன்ன ஓராயிரம்”
என்று பலவிடங்களிலும் அருளிச்செய்தது சேருப்படி எக்கனே? பெரிய திருமொழி கருகச்
பாட்டாயிருக்க, “பொக்குபுசுழ் மங்கையர் கோனிந்த மறையாயிரம்” என்றது எக்கனே?
நூற்றெட்டுப் பாட்டுக்களைமீற்த பிரபந்தத்தை “இராமாநுச நூற்றந்தாதி” என்னை சேரும்
படி எக்கனே? ஆயிரத்தெட்டுச் சீலாகங்களமைந்த ஸ்தோத்தரத்தைப் பாதுகாஸஹஸ்யம்
என்றும், எழுபத்தினான்குச் சீலாகங்களமைந்த ஸ்தோத்தரத்தை யதிராஜ ஸப்தகி என்றும்
சொல்வது எக்கனே? என்றிப்படி பலவற்றையுமெடுத்துக்காட்டிக் கேட்பார்க்கு ஆயிரத்துக்கு
நூறு ஐம்பது மிகுந்தாலும் ஆயிரமென்றே வழங்கலாமென்றும் நூற்றுக்குப் பத்து எட்டு
மிகுந்தாலும் நூறென்றே வழங்கலாமென்றும் மறுமொழி புனைத்தலில் மயங்குவாரில்லையே

இவ்வுதாஹரணங்களால், எல்லாம் ஏற்றத்தாழ்வு அகற்றித்தரம் என்பது நான்கு
விளங்கும். இவ்வகையில் நாலாயிரமென்ற வ்யவஹாரம் நான்கு பொருந்தத் தடையில்கி
பென்மணர்க.

இங்ஙனம்:

ஸ்ரீ காவிரி பிரதிபாதி பகங்கரம்

அண்ணங்கராபயதாஸன்

சிறிய திருமடலின் தனியன்.

—கீ—

முன்னிச் செழுமலரோர் தாரான் முனை மதியம் கொள்ளிக்கென் னுள்ளிச் செத்தியாமே—வள்ளல் திருவள்ளி கீர்க்கலியன் காரீர்கலியை வெட்டி மருவானன் தந்தான் மடல்.

செழு முள்ளி மலர் தர் தாரான்	{ செழுமலர் தனிய முள்ளி மலர்க்கலியுலாவிய ஒப்பற்ற மலையை அணித்து கொண் டிருப்பவரும்,	கார் கலியை வெட்டி	{ அந்நூலோரோவந்ததை ஒழித் தவருமான
வள்ளல்	{ (முனை)த்திகளை அளவறத் தந்தருளுகையாலே) நிக்க உதாரரும்,	சீர் கலியன்	மீமத் திருமடலையாழ்வார்
திரு ஆனன்	{ முனைவந்தனவ முனை ஆன் பவரும்	முனை மதியம் கொள்ளிக்கு என் உன்னம் கொடியாமே	{ உதிக்கின்ற சந்திரனுவிய கொள்ளியே என் கொஞ்ச பரிபிரசயதபடிக்கு
மரு வானன்	{ பொருந்திய வானோ யுடைய வரும்	மடல் தந்தான்	{ திருமடல் பிரபந்தத்தை அருளிச்செய்தார்.

* * *—முனைத்திருநிலை சந்திரனை விசுலிதன் கண்டவாழி 'இவன் கந்திரனல்
வன், கண்டனையாவன்' என்று நிச்சயித்துக் கொள்ளினாய்க் கண்டாற்போலே குடல் குழம்
பிக் கொதிப்பார்கள்; அப்படி கொதிக்கவேண்டாதபடி திருமடலையாழ்வார், விசுலிதாப ஹா
மான இத்திருமடலெனும் திருவார்ப்பிரபந்தத்தைத் தந்தருளினார் கவிரிதது. உலகத்தில்
விஷயந்தமங்களில் எதுபட்டவர்கள் தம் அபிமான விஷயத்தைப் பிரிந்து [சந்திரன் கண்டக
ராயதே]. என்று சந்திரனைக்கண்டு எப்படி தாபமெய்துவார்களோ, அப்படியே பகவத் விஷ
யத்தி லீடுபட்டவர்களும் எம்பெருமானாகிற தலைமகனைப் பிரிந்தகாலத்து, சந்திரனைக் கொள்
ளியாகவே கருகித் தபிக்கப் பெறுவார்களென்பதை "போந்த வெண்டிங்கள் கதிர்கடமெலி
யும்" என்ற இவ்வாழ்வார் பாசாதத்தாலும், "மேயுதண்மதியார் வெப்பதியாமாலோ" என்ற
கம்மாழ்வார் பாசாதத்தாலும் அறித. இங்கு முனைமதியமென்று சந்திரனை எடுத்துக்கூறியது
விசுலிதில் தாபத்தை விளைக்கவல்ல * மல்லிகை உயிர் தென்றல்முதலிய பற்றிதல்லாப்
பொருள்கட்கும் உபலக்ஷணமென்க. இவரி காம் எம்பெருமானைப் பிரிந்து சந்திரன் முதலிய
பல பாதக பதார்த்தங்களினால் வருந்தவேண்டாதபடி ஆழ்வார் திருமடலை மடக்கு உபகரித்
தார் என்றவாறு. எனவே, இத்திருமடலை ஒருகால அதுணத்திற்றவாழித எம்பெருமான்
அஞ்சி கடுங்கி அரைநூலாய்க் தலைநூலைய ஒடிவந்து முகங்காட்டியாழ்வார்வானாகையாலே பகவத்
விசுலிதும் விசுலிதாபமும் ஒன்றும் மடக்கு கோரி பாசாததாரினை யென்றதாயிற்று.

திருமடலையாழ்வாரைப்போலவே கதைநி பகவத்தாமமுடையவரால் இப்பாகராம்
அருளிச்செய்யப்பட்டதாகக் கொள்க.

முன்னிச் செழுமலரோர் தாரான்-கலியனைக்கு முன்னிப்பூமலை ஜாதிக்ரு ஏற்ற மாலே
பேராலும். இப்போது அர்ச்சாவதாரத்தில் (திருநகரில்) முன்னிச்செழுமலர்தாரர் வடிவமான
திவ்யபாணம். ஸ்வர்ணாபயமாக உன்னமை உணர்க.

தாமரை என்னும் பொருளதான முனிர் என்னுஞ் சொல் முன்னியென மருவித்
தென்று கொண்டு தாமரை மாலையை முணிந்துள்ளவென்று பொருள் கூறுவாருஞ் சிலருளர்.
"மலரோதாரான்" "மலரோர் தாரான்" "மலரோன் தாரான்" என்பவை பாடபேதங்கள்.

மதியம்—அம்—சாரியை. [கார்க்கலியை வெட்டி.] கார்—இருள்; அநாவது அந்நூ
ளம், வெட்டி என்பதை விளையச்சொகாகக் கொண்டு உரைத்தலாமென்று.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

இத்திருமடலின் தாத்தார்யஸங்கீரஹம்.

—+—

[இத்திருமடல் மற்றைப்பிரபந்தங்களைப்போல தாலடி கொண்ட பாட்டுடைத்தல்லாமல் மிக நீண்டதோர் பிரபந்தமாய் முழுதும் ஒரே வாக்கியார்த்தமாயிருப்பதனால், கண்டம் கண்டமாக நாம் உரையிட்டுக் கொண்டு போவதில் ஆங்காங்கு பதப் பொருள்கள் ஏற்பட்டாலும் அகண்ட வாக்கியார்த்தம் தெஞ்சிற் பதிவது அரிதாயிருக்கு மாகையாலே அகருறை நீங்க, மூலத்தைப் பெரும்பான்மை தழுவி இப்பிரபந்தத்தின் ஸாரமான தாற்பரியம் இங்கே எழுதப்படுகின்றது—கற்போர்தம் மனம் தெளிய]

எம்பெருமானது பத்தினியாகையாலே 'பூமிப்பிராட்டி' என வழங்கப்பெற்றுகின்ற இந்நிலமகள் ஸ்ரீரீகளுக்கு உரிய லக்ஷணங்களை நன்கு அடையாளாயிருக்கின்றாள்; எங்கென யெனில்;—தூணியில் கறுத்த இரண்டு கொங்கைகளை யுடையவாயிருப்பர் மாதர்கள்; இந்நில மகளும், மேகங்கள் படியப்பெறுவதனால் கறுத்த கிரகத்தையுடையவான திருமாயிருந்து சோலை திருவேங்கடமேனும், இரண்டு நிறந்த திருமலைகளாகக் கொண்டிருக்கின்றாள்; மாதர்கள் நிறந்த ஆடையை அணிவர்களை; இந்நிலமகளும் கடல்தன்னை வஸ்தாமாக அணிந்துகொண்டிராநின்றாள்; மாதர்கள் ஒலிபிடுங்கொரு சுட்டியை நெற்றிக்கு அணியாகக் கொள்வார்களே; இவளும் சூரியனைச் சுட்டியாக யுடையாள்; மாதர்கள் சத்தொறாரங்களை யணிந்த மாம்பையுடையவாயிருப்பார்களே; இவளும் கலங்கத்தாலும் பணிவிளைக் கொழித்தாக் கொண்டு வருதலாலும் செம்மை பொருந்திய வெள்ளீசை யுடைய அழகளை ஆரம் பூண்ட மார்பாக யுடையாள்; மாதர்கள் ஸ்ரீய கூந்தல் முடியை யுடையவாயிருப்பார்களே; இவளும் நீர்மேனெழுந்த காசமேகங்களைக் கூந்தலாக யுடையாள்; சூலமாதர் கட்டுங் காவலுமாயிருப்பார்களே; இவளும் அவரண ஐந்தையே தனக்குக் காப்பாக யுடையாள்.

ஆக இவ்வகைகளாலே ஸ்ரீரீகட்டு உரிய லக்ஷணங்கள் அமையப் பெற்றுள்ள இந்நில மகளிடத்து வாழ்வின்ற மனிசர்களால் சொல்லப்படுகின்ற புருஷார்த்தங்கள்—தருமர், அர்த்தம், சாமம் என மூன்றேயாம். இவற்றுள் பிரதானமான சாம புருஷார்த்தத்தைப் பெற்ற வர்கட்டு மற்றையிரண்டு புருஷார்த்தங்களும் எளிதில் பெறப்பட்டனவாம்.

இம்முன்று தனி மோகதமென்றொரு நான்காவது புருஷார்த்த மிருப்பதாகச் சிலர் கூறுவது விவேகமற்ற கூற்றேயாம். விவேகமுள்ளவர்கள் மோகதமென்றொரு பமோகத புருஷார்த்தமுள்ளதாகச் சொல்லவேமாட்டார்கள். இதனை நீங்களே நன்கு தெளிந்துகொள்ளுமாறு நான் விவரிக்கின்றேன், கேளுங்கள்;—

மோகதத்துக்குப் பேசுகிறவர்கள் ஸூர்யமண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு அதனுடே போவதாம்; அந்த ஸூர்யன் ஒற்றைச்சக்கரத் தேவிரிஞ்சப்பலனார்; அத்தேருக்கு ஏழு குதிரைகள் பூட்டியுள்ளனவாம்; அக்குதிரைகள் மேகமண்டலத்தில் எஞ்சரீப்பனவாம்; மிகத் தாழ்ந்த நிலத்திலே இருந்துகொண்டு நம்மாற் கண்கூசாதே காணவுமொண்ணாத அந்த ஸூர்ய மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு ஒருவன் போவதென்பது எவ்வளவு பொருத்தமான வார்த்தையென்பதை நீங்களோ விமர்சிக்கலாம்.

அவ்வழியே போனவர்கட்கு மீட்சியில்லாத ஒரு வைகுந்தபாகவர் கிடக்கின்றதாம்; அடில் ஆராவமுதம் அதுபலிக்கப்படுகின்றதாம்; இதுதான் மோகாபுருவார்த்தமாம். இந்த னையும் முழுப்பொய்யுரையேயன்றி இப்படியும் ஒன்று இருக்கக்கூடியதன் டோ?

அப்படியப்பட்ட மோகாபுருவார்த்தம் உள்வகையே வைத்துக்கொள்ளோம். இருட்டறை யில் விளக்குப்போலே வால குணங்களுக்கும் கள்ரு விளங்குமிடமான அச்சமாதாரத்தை விட்டு “உண்டோ இல்லையோ?” என்று வந்தேறுகின்றதென்பதான் அப்படி வந்ததைப் பற்றுவ தும் ஒரு பொருளோ? முயலி விட்டுக் காக்கையைத் தொடர்ந்து செவ்வெதோடொருபன்றே அல்லது. [இதுவகையில் ஆற்றுவார் தாமரை தங்கமாரிலே நின்று அருளிச்செய்தது; இனி மேலுள்ளதெல்லாம் —சூழ்ந்துவந்தாரத்தில் குடக்கூத்திலே நடுபட்டு அன்னகளை அதுபலிக் கப்பெறாமையாலே மடசெஞ்சுத் துணிந்த ஒரு பிராட்டியின் பாகரத்தாலே தபது நிலையைப் பேசுகிறபடி.]

ஒ மங்கையீ! எனக்கு வேந்தனொரு அவன்சைசனாய் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்; நான் உலகத்தில் மைஸாசவாழ்க்கைப் பெண்குள் சொந்தமடியே தலைமாரி முடியை எடுத்துக் கட்டிக் கச்ச அணிந்துகொண்டு அறையிலே மேலே தரித்துக் கண்ணிலே பையிட்டு இப்படி அவல்காரங்கள் செய்துகொண்டு பந்தாச்சும் விளையாட்டிலே மனநிறிஞந்தேன்; இருக்கையில், தாமரைக்கண்ணொன்று பேர்பெற்றொருவன் அனைவரும் பரிசுப் பறையறைந்து கொண்டு “இக்கூத்துக்குத் தப்பிப்பிழைக்கும் பெய்யுறும் இதெனாடிவ உண்டோ?” என்று சொல்லிக்கொண்டு குடக்கூத்தாடா நின்றமைகண்ட பெய்யுறும்பெள்ளாரும் “அடி பாகால நாயகி! குடக்கூத்துக்காண நீயும் வரமாட்டாயோ?” என்றழைக்க, போராதகாலம் வந்தா யிருந்தபடியால் நாதும் சடக்கொன மெழந்து அங்கே சென்றேன்;

சென்றதும் மேலிதெரிந்தேன், கைவளைகள் கழன்ருழியப் பெற்றேன்; ப்ரிய லிதபரங்கள் சொல்லுமதைக் காணுகொடுத்துக் கேட்கமாட்டாத நிலைமையாவினேன்; அறி வென்பது அடியோடே போயிற்று; சரீரம் ஒழிந்தான்” ஆழிசெழுகையோ; அதுவும் ஒழிந்த தில்லை; பேசுதலும் மிக்கது; இவ்வளையான வல்லி வந்தாய் வண்டு வளர்ந்தி வர்படியாகிது மென்னைத் தெளிவிக்கவேண்டி பாகவத ஸ்ரீபாததுளியைக்கொண்டு காப்பிட்டான்; செய்கு திஞ்சிமையை நிரூபகாரவருடைய சான்றா என்னும் தேவதாந்தரத்திற்கு ஓர் அஞ்சலியும் செய்கான்; அத்தனை செய்தும் என் மனோ விராதி தீரவில்லை; பிடித்த பைத்தியம் கழிய வில்லை; போன மேலி நிறம் மீண்டதில்லை;

இங்ஙனமாக நான் தளர்வுற்றிருக்கும்படியாகக் கண்ட சில பழங்கதை யுணர்ந்த பாட்டி மார்கள் வந்துசேர்ந்து ‘ஐயோ, குறிசொல்லுங் குறத்தியை வலவறைந்துக் குறிகேட்கலாமே கோய்க்கு நிதானம் வெளிப்படுமே; இது கைகண்ட உபாயமாயிற்றே!’ என்று சொல்ல, அவ்வளவிலே ஒரு குறத்தி தானாகவே வந்து சேர்ந்து கைவாளிஷ்டையாகி ஒரு சிறு முறத்தி ளிருந்து சில நெற்களை யெடுத்துக் குறிபார்த்து கோர்வையடைந்து விதிர்விதிர்ந்து மயிர்க் கூச்சொறிந்து வையைமோந்துபார்த்து நாமமாயிரமேத்த கின்ற நாயமனைகைச் சிந்தித்து அவ்வது காள்மீகத்திருவுருவையும் வலங்கையாழி பிடங்கைச்சக்கையும், தோள்களைமேலும் கன்மார்பின்மேலும் கட்டிமுடிமேலும் தாவினை மேலும் புனைந்த தண்ணாந்துழாய் மலையை யும் அபிசரித்துக்காட்டி, பிறகு வாய்திறந்து “அம்மனையீ! நீங்கள் சிந்தனம் அஞ்சவேண்டா; ஏதோ வொரு புதுத்தெய்வம் உங்கள் பெண்ணைத் தீண்டி கோய் செய்கவில்லை; கோய்செய்த தெய்வத்தை காணறிந்தேன்; உங்களுக்குத் தெரியச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்;

இவ்வகைத்தை அளந்தவனும், இவ்வகையைப் பார்ப்படுத்தினவனும், குன்றங்கடிக்
கூடக் கல்மறை தாத்தவனும், அமரர் அமுத முண்ணக் கடல் கடைத்தவனும் எனவே அவன்
காரியுள்ள பக்கங்களை யெல்லாம் மெய்த்தும் உல்ககளை யெல்லாம் பிரளயம் கொள்ளாதபடி
ஒருகால் திருவயிற்றிலே வைத்து கோக்கியும் பின்பு வெளிவிட்டும் இத்தனை செய்தும் திருப்
திருமருதவனாய் இன்னும் தனது குணங்களை விளக்கச்செய்யவேண்டித் திருவாய்ப்பாடியிலே
யெண்ணெய் களவு கண்டு 'அக்குற்றத்திற்காகக் கண்ணிக்குறுக்கடித்துக் கூலோடே கட
டுண்டவனாயும், காரியகாகத்தின் கொழுப்பையுட்கினவனாயும்; குர்ப்பகைகளின் காதையும்
முதலையும் அறுத்து அவனது தமையனான காரைப் போர்க்களத்திலே தாக்கவேதனைவனுபவித்
தும்பாய் பங்கப்படுத்திக்கொன்றொழித்தவனாயும், பிராட்டிக்காக இராவணனது கண்களை
கழைத்தொழித்தவனாயும், காகிங்கலுருக்கொண்டு இரணியனுடலைப் பிளந்தவனாயும், பரவலி
கையில் சீசோற்ற முதுகலகன்றவனாயும், கூர்மருடியாக மந்திரினவாத்தாக்கி வாகுமேனில்
கடலைக் கடைத்தவனாயும், திருத்துழாய் மாணியை அணிந்துள்ளவனாயும், பூக்கேந்தாழ்வா
னுக்கு முதலையால் கோர்த இடரைத் தோந்தவனாயும், ஆரோந்திருநாமமுடையனாயும் ப் பவீத
தனாயிரா கின்றானன்றோ; அப்பெருமான் தான் உங்கள் பெண்ணை இப்பாடுபடுத்தினவனா
வன்று கூறினன்;

அவன் சொல்லக்கேட்ட என் தாய் 'அம்மா! வேறு தேவதாந்தாமொன்றுமன்றே
இங்கேய் செய்தது; அவ்வெம்பெருமான்தானே; அவனையாகில் தன்னடியாளான இன்னுந்
ருத் திருத்துழாய்ப் பிரசாதம் தந்தருளாதொழிவனோ; தந்தே திருவன்' என்று சொல்லி
விட்டு விசரமற்று ஸ்வகார்ய பசைமாரியாழிந்தான்;

அவன் கூத்தாடும்போது அவனது காரார்த்த திருமேனியைக்கண்ணாற் கண்டது
முதல் காண்கிறதொழி வாய்பிதற்றி விகாரமுற்றேன்; இக்கிறைமாரிலே காடை தாழும்
வந்து விதி விசிறுத்தால் மெலிந்து கிடக்குமென்று ஹடலைத் துன்பப்படுத்துத் திரும் சொல்லி
முடியாது; கையிலே மடலைக்கொண்டு தெருவேறப் புறப்படத் துணிவுடையேனாயினும்
வாரோலுஞ் சிலர் கிறக்கேடான வார்த்தைகளைச் சொல்லிப்பழிப்பார்களே யென்றிட்டு அந்
தன் புறப்படாது வாளா இருந்திட்டேன்;

இனி அவனுக்குத் துறு விடுவோமென்று பார்த்து வேறொரு அதுகலசையுங் காணு
மையாலே நெஞ்சுதன்னையே அழைத்து 'நெஞ்சே! நீ எனக்காக மணிவண்ணன் பக்கவிலே
சென்று திருத்துழாய்ப் பிரசாதம் கேள்; தருகிறேன் தாமாட்டேன் என்பதில் ஏதாவது
ஒரு பதில் வார்த்தையை அவன் சொல்லும்படி நான் சொல்லியனுப்புகிற சொல்லை அவனா
ருடைய காதில் படாதபடி எழலையமாக நீ சொல்லி; அதுகேட்டு அவன் அன்புதோற்ற
விகாரித்தாலும் சரி; அந்த ரங்கநியைகமக்குத் தெரியாதென்று திரைகரித்தாலும் சரி; சுதோ
ருரு பங்கிதைத்தெரிந்துகொண்டு அவ்விடத்தில் தாமதித்து நில்லாமல் வடுகவந்து கோர்த்து
என்று சொல்லிப் போகவிட்டேன். போன அக்கெஞ்சு என்னை மறந்து அக்கடல்வண்ண
நிடத்தே ஆழ்ந்தொழிந்தது. என்விடத்துப்பொருமைமுடையான உகாரருடைய எண்
ணமே பவீத்ததாயிற்று. என் நெஞ்சே எனக்கு உதவாதிருக்க வேறு யார் எனக்குத் துணை
யிரா? என்னைப்பற்றிக் கண்ணை கொள்வாரே கிடையாது. நெருப்பினருகில் வைத்த மெழ
பாலே இற்றுப் போகாவின்றது என் ஆத்மவன். ஊமெல்லாம் துஞ்சினனும் தீக்
கன் உறங்குகின்றில். அவனை மறந்தாகிலும் பிழைக்கலாமே. நான், அப்படி மறக்கவும்
படாதே அவனது நாமங்களையே வாய்வெறுவிக் கொண்டுகாவின்றேன்.

“நாயகன் தானேவந்து சேருகிறான்; சிறிது ஆறியிருக்கவேண்டாவோ? இப்படியும் பதறலாமோ?” என்கிறீர்களோ? என்று சொன்னீர்களே; கடல் போல் வளர்ந்த காமத்தை யுடையவர்கள் கன்மை நீமைகளை யுணர்ந்து அடங்கியிருக்கக்கடவர்களோ? வாஸவதத்தை யென்று ப்ரஸித்தையான ஒருத்தி தன்னு தோழிமார்க்கையெல்லாம் விட்டொழித்து நிலங்கிடை யிருந்த வத்ஸராயன் பின்னே தெருவேறப் புறப்பட்டுப்போனானே, அவளை இகழ்ந்தாக் ஆசைனுமுண்டோ? அவளைப்போன்ற துணிவு உடையவளான எனக்கு இத்துணிவுக்கு ப்ரதி கோடியாக ஸ்வரூபசிகைத பன்னூற்றைவர்கள் எனக்குத்தலைவரல்லர்; அவர்களது சொக்கை நான் பேணமாட்டேன்; பின்னை என் செய்வேனென்றும்,

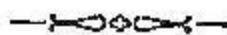
அவனுடைய திருமேனியை ஸேவித்துக் காதல் தீரவேண்டித் திருவேங்கடம் முத லிய திருப்பதின்னோறும் துறழ்ந்து அவனுடைய குணக்கேட்டை விளக்கவல்ல தூதன் ஸஹஸ்ரகாமக்னைப் பேசிக்கொண்டு, இசுழ்வாருடைய பேச்சுக்களை மதியாமல் தெருவேற மடலுந்து செல்வேன த்தனை-என்று தலைக்கட்டி ந்றாயிற்று.

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

சிறிய திருமடல்.

[ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய
விரிவுரைபுடன் கூடியது.]

தூதன் தாமதப்படுத்துதல் அடியள் கொண்ட

கவிவெண்பா.

காரர் வரைக்கோய்கை கண்ணி கடலுக்கிடை * தோர் கடர்க்கட்டி செங்கலாழிப் போற்றிப்
போர மார்கிற் பெருமா மறைக்கூதல் * தோர லோலி நிலங்கை யென்னும்
பாரோர் கொலப்பட்ட ழன்றனே * அழிந்தும் பூராயில் தானே அறம்பொரு ளின்பமென்று—

கார் ஆர் வரை கொய்கை	{ மேகங்கள் சிறைத்து படியப் பெற்ற (திருமாலிருஞ்சோ லையும் திருவேங்கடமுமா கிற) திருமலைகளை முலை யாக உடையனாயும்,	பெரு மா மறைக்கூதல்	{ பெருத்துக் கறந்த மேகம் கடாக் கடந்தவாக வுடைபு வாயும்,
கண் ஆர் கடல் உடுக்கை	{ இடமுடைத்தான் [விசால மான்] கட்டைச் சேலையாக வுடையனாயும்,	ஆரம் நீர் வேலி	{ ஆவரண ஜலத்தைக் கர்ப்பாக வுடையனாயுமிருக்கிற
சீர் ஆர் கடர் கட்டி	{ (ப்ரகாசமாகிற) சிறப்புப் பொருத்திய ஸூர்யனைச் சட்டியென்றும் ஆபரண மாக வுடையனாயும்,	நிலம் மங்கை என்றும் இ பாதோர்	{ ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி யென்று சொல்லப்படுகிற இக் நில வுல கத்திலே உள்ளவர்களால்
செம் கலாழி பேர் ஆறு பேர் ஆரம் மார்பின்	{ சிலந்து கலங்கியுள்ள பெரிய ஆறுகளைச் சிறந்த தூதன் பூண்ட மார்பாக உடைய னாயும்,	சொலப்பட்ட மூன்று அன்றே	{ கூறப்படுகின்ற (புருஷார்த் தங்கள்) மூன்றேயாம்;
		அ மூன்றும் ஆராயில் அறம்பொருள் இன்பம் என்று	{ அம் மூன்றுபுருஷார்த்தங்கள் எவை யென்று ஆராய்த்தால், தர்மம் அர்த்தம் காமம் என் பனவாம்;

* * *—“தாராவரைக கொங்கை” என்று தொடங்கி “நீராரவேலி” என்ற வரையும் பூமிப்பிராட்டியை வருணிப்பதாம். பூமிப்பிராட்டியின் வருணனைக்கு இப்போதுங்கே என்ன பரஸக்தி என்னில; புருஷார்த்தங்களைச் சொல்லக் கருதினாராணையாலே, புருஷார்த்தங்களைப் பரிசுரூபித்த சேதநர்களைச் சொல்லவேண்டிற்று, அச்சேதநர்கள் இருட்டுமிடத்தைச் சொல்ல வேண்டி அவர்கள் இருக்கப்பெற்ற பூமியைச் சொல்பபுருத்த அபவழியாலே அப்பூமிக்கு அபிமானியான பூமிப்பிராட்டியை வர்ணிக்கிறார்கள்.

தான் வைவர்ணியப்பட்டு வருந்திக்கிடக்க, தனது சக்களத்தியாகிய பூமிப்பிராட்டியை நுழியழியாத அவயவங்களுடனே ஒழுங்காக இருக்கப்பெற்றாளே! என்ற உவகை தோன்ற வருணிப்பதாகச் சொல்லுபவரு முளர். இப்பாகால நாயகியும் பூமிப்பிராட்டியும் எம்பெருமானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டவர்களாதலால் சக்களத்தி முறைமை புண்டென்க.

பூமிப்பிராட்டி யென்றால் மங்கையர்க்குரிய ஸந்திலேசங்கள் அவளுக்கு இருக்க வேண்டுமேயென்ன; அவ்வளவும் செவ்வளை உண்டு என்று முரலிக்கிறார் ஆறு விசேஷணங்களினால். கறுத்த முலைக் கண்டையுடைய முலைகளின் ஸ்தானத்திலே மேகம்மடிந்த பனைகள் உள்ளன வென்கிறார் முதல் விசேஷணத்தாலே. இங்கு, வரை என்று பொதுப்படக்கூறி விருத்தானும் “தென்னனுயர்பொருட்டும் தெவ்வ வடமையுமென்று மினவையே முலையா வடிவமைந்த” என்று இவ்வாற்றவாற்றாமே பெரிய திருமடலில் அருளிச் செய்ததொண்டு திருமயிலுஞ் சேலைமலையும் திருவெங்கடமையுமென்று சிறப்பாகக் கொள்ளலாயிற்று. சிறந்த மேரு முதலிய மலைகளை நிலமங்கைக்குக் கொங்கையாகச் சொல்லலாமாயிருக்க அவற்றைவிட்டுத் தென்வடமலைகளைச்சொன்னது—நாயகன் விருப்பிப் படுகாடு கிடக்குமிடமே முலையாகத் தகுதலால்.

அழகிய சேலைரின் ஸ்தானத்திலே கடல் உள்ளதென்கிறார் இரண்டாவது விசேஷணத்தால். [ஸமுத்திரம்பர] என்றி வடமொழியிலே பூமிக்குப் பெயர் கழக்குமாதறிக. நெற்றிச்சுட்டியின் ஸ்தானத்திலே ஸார்பாணுளனென்கிறார் மூன்றாம் விசேஷணத்தால். மார்பின் ஸ்தானத்திலே பெரிய ஆறுகளும், அம்மார்பிலணியும் ரத்தமயமான ஆபரணங்களின் ஸ்தானத்திலே அவ்வாறுகளின் கவங்கிய செந்நீர்ப் பெருக்குகளும் உள்ளனவென்கிறார் நான்காம் விசேஷணத்தால். மார்புமுடியின் ஸ்தானத்திலே நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகங்கள் உள்ளன வென்கிறார் ஐந்தாம் விசேஷணத்தால். இனி, சிறந்த மலையிடு யென்றால் கட்டுங்காலாலுமாயிருப்பனே, அஃது இவளுக்கு முண்டோவென்ன, ஆவரணஜலமே இவளுக்குக் காப்பென்கிறார் ஆறாம் விசேஷணத்தால்.

நீர் ஆசான் வேலி—ஆசாம் என்றது ‘ஆசான்’ என்ற வடசொல்லின் சிதைவு என்பர். அண்டத்துக்குப் புறம்பே பெருநிக்கிடப்பது ஆவரண ஜலம் என்றுணர்க. இப்படியானாலே நிலமங்கை என்றற்கு உரிய இப்பூமியிலே வாழ்பவர்கள் புருஷார்த்தமென்று சொல்வது, அறம் பொருள். இன்பம் என்கிற தாம் அர்த்த காமங்கள் முன்றேயாம்.

ஆசா நிலம் விடைபட்டினை பெய்தவாள் * நீரா நிறநிலையு முய்தவாள் * நினைவமற்று
ஆசானு முண்டென்பா வென்பது தானதுவும் * ஓராம மயன்றே உலகத்தார் சொல்லுஞ்சொல் *
ஓராம யாம நதுவுரைக்கேன் கேளாமே * காராப் புரையெழ் பூண்ட தனியாழித்
தோர் நிறைதோன் மண்டலத்தைக் கிண்டுபுத்தி * ஆசா வழமங் கெய்தி * அதிவீரீகமும்
வாசா தொழுவதோன் னுண்டே * அதுநீர்க் பரார் முயலிட்டுக் காக்கைப்பிச்சி போவதே—

இவற்றினிடம்	{ இம்முன்று புருஷார்த்தங்களுள்	கார் ஆர் புரளி	{ மேக மண்டலத்தில் செல்லு வதும் வருகுதினைகன் பூட் டப்பெற்றதும் ஒற்றைச் சக் கரத்தை யடையதுமான
அதனை யத்துவார் ஆர் ஆர்	{ அக் காம புருஷார்த்தத்தை அடைய வந்தவர்கள் யாவரோ	எழ் பூண்ட தளி ளுழி	
சேர் ஆர் இரு கலை யும் எய்துவர்	{ (அவர்கள்) ஈர்மை பொருந் திய தருமம், அர்த்தம் என்னிற் றிதழை யிவ்வாறு அம்சங்க ளோபம் அடைந்தவராவர் ;	மேர் ஆர்	{ தேசியே பொருந்தி விரும்ப வுழும்
ஆராவும்	{ அறிவில் குறைந்த யாரோ கிலர்	கிறை	{ கிறைந்த கிரணங்களை யுடைய வழுமான வாய் யழுடைய
செக்கன மற்று உண்டு என்பார்	{ சார்வதமான (மோக மென்று) மற்றொரு புரு ஷார்த்த மிகப்பதாகச் சொல்லுவார்கள் ;	மண்டலத்தை கிண்டு புக்கு	{ மண்டலத்தைக் கிண்டு கொண்டு அதன் வழியே போய்
என்பதுதான் அதுவும் ஓராமை அன்றே	{ அவர்கள் அப்படிச்) சொல்லு கிறதும் ஆராய்ச்சி யில்லா மல் (முடத்தனமாகச்) சொல்லுதலாம் ;	அங்கு	{ ஒரு தேச விசேஷத்திலே [ஹிவைகுண்டத்திலே]
உலகத்தார் சொல்லும் சொல் அது	{ உலகத்தவர்களாவே சொல் லப்படுகிற அந்த மேரகடி லாதமானது	ஆரா அமுதம் எய்தி	{ பரம போக்யமான அம்ருதம் போன்ற பரம புருஷனைப் பெற்று
ஓராமை ஆம் ஆறு உரைக் கேள்	{ ஆராய்ச்சியற்றது என்று விடத்தை (உங்கட்குத் தெரியா) சொல்லுகிறேன் ;	அதில் நின்றும் வாரா தொழினது ஒன்று உண்டே	{ அப் பரமபதத்தில் நின்றும் என்மறக்கும் திரும்பிவரா மல் அங்கேயே கிடப்ப தென்கிற ஒரு பொருள் போருத்த முடைத்தோ ?
கேள் ஆமே	{ (அதனை நீங்கள் காது கொ டுத்துக்) கேட்கக்கூடுமே ? (கேளுங்கள் ;)	அது நிற்க	{ அய்லியாயம் ஒருபுற மிருக் கட்டும் ;
		எர் ஆர் முயல் விட்டு	{ அழகிய முயலைவிட்டு
		காக்கை பின் பேரவதே	{ (உபயோகமற்ற) காக்கை யின் பின்னே தொடர்ந்து போவாருமுண்டோ ?

* * *—இனி, இம்முன்று புருஷார்த்தங்களுள் காமபுருஷார்த்தமே சிறந்ததென்னும் தமது திருவுள்ளத்தை வ்யங்க்யமாக வெளியிடுகிறார்—[இவற்றினிடம் அதனை யத்துவார் ஆரார், (அவர்) சேராரிருகலையுமெய்துவார்.] அதனை என்று தமக்கு உத்தேச்யமான காமபுரு ஷார்த்தத்தைக் சுட்டிக்காட்டி, காம புருஷார்த்தம் எவர்கட்குக் கைவந்ததோ, அவர்கட்கு அறம் பொருள் தரும் கைவந்தனவேயாம் என்றபடி. இதன் உட்கருத்து யாதெனில்; காமமே ஸாதயம், அதாவது பவன்; அதனைப்பெறுதற்கு அரூபப் பொருளும் ஸாதகம்—(உபாயம்) என்பது துவர் திருவுள்ளம். எவர்கட்குப் பவன் கைபுருந்ததோ, அவர்கள் அதற்கு வேண்டிய ஸாதகங்களையும் அறிந்திருந்தவர்களாக ஆகக்கடவர்களாதலால், காமம் கைவந்தவர்கட்கு அறமும் பொருளும் கைவந்தனவேயாமென்பது அர்த்தாத் விரித்தமாயிற்றென்க. அறம் பொருள்களை இருக்கை என நது—காமமே பாதாக அங்கியாய், அவை அதன் கலாபாதத்தினால் இருத்தல பற்றிச் சம் கலைவது வாதேதகம்.

கிலர், “ஆரார் இவற்றின் இடையதனை யத்துவார்” என்று பிரித்து—தர்மார்த்த காமங் களுள் நடுப்பட்டகாமிய பொருள் கைவந்தவர்களுக்கு, முன்னும் பின்னுமுள்ள மற்றைப் புருஷார்த்தங்களிரண்டும் கைவந்தனவாம் என்பதாக ஆபாத ப்ரதிதிக்கொண்டு பொருள் சொல்லக்கூடும். அது ப்ரகாணத்தோடு பொருந்தாது; ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திற்கும் சேராத காமத்தைக் கடைப்பிடித்துச் சிறப்பித்துப் பேசுகிற ப்ரகாணமிதே இது. ஆழ்வார்க்குக்

காமத்திலேயேதே இப்போதே கோக்கு, காமம் நீஷித்தானேரு, அதனை ஆழ்வார் கடைபிடிக்கலாமோ? எனின்; விஷயந்தர காமபென்றும், பகவத் விஷய காமம் என்றும் காமம் இருவகைப்படும்; பகவத் விஷயகாமம் வேதாந்தங்களிலும் விதிக்கப்பட்டது. அதனையே இங்கு ஆழ்வார் கடைபிடித்தாராதலால் குற்றமொன்று மில்லை யென்க.

இனி நான்காவதாக மோகாபுருஷார்த்தமென்று ஒன்று உண்டென்பாருடைய வித்தராதத்தை ஆஷிக்கிறார். இதுவேன்? ஆழ்வார் நான்குகூன்றே; ஆஸ்திராயிருந்துவைபன மோகாததை இவ்விசையையலாமோ எனின்; உட்கருத்து அறிவின்றிவிடுகள். “நீள்வினம் புருஷம்” என்றும் “இறந்தால் தஞ்சுழர் ஓ அண்டமே கண்டுகொண்மின்” என்றும் தமது பலபல நிவ்ய ஸூக்திகளாலே பலசுருதிகளிலே மோகாததை அருளிச்செய்கின்ற இவ்வாழ்வார் மோகாபுருஷாராத என்னையாவர்? பின்னை இதுதன்மையில் மோகாததை இவ்விசையையானேன்? எனலின்; இங்கு * நவநிந்தாநியாயம் அதுவாதிக்கத்தக்கது; மோகாபுருஷாராதம் இங்கு விளங்க நின்றதும் அர்க்காவதார பராவணயத்தைச் செப்பித்துச் சொல்லுவதின் ஆழ்வார்க்கு முக்கிய நோக்கமென்று கொள்ள வேணுமெயல்வது மோகாபுருஷாராதத்தின் நோக்கமாகக் கொள்ளக்கூடாது. நவநிந்தாநியாயத்தின் கருத்து இதுவேயாம்.

மோகாபுருஷாராதமென்பது அவிவேகிகள் சொல்லுபவர்கள் என்றதை விருபிஷணார்—கர்சார் புரவியேழ் என்கு தெர்த்தி, மேகமண்டலத்திலே சஞ்சரிக்கின்ற ஏழுருதிரைகள் பூட்டின ஒற்றைச்சக்கரமுடைய தேரிலே கதிராயிரமுடையனாய் விளங்குகின்ற ஸூர்ய ஹஸ்தைய மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு அல்வழியே போய் ஒரு பரமபதமென்னும் தேசத்தை அடைவதாகவும் அங்கே ஆராவமுதத்தை அதுபவிப்பதாகவும் அவ்விடத்தை விட்டு ஒருகாலும் திரும்பி வருவதில்லையாகவும் இப்படிப்பட்ட உட்கருத்தைகளைக் கூறுகின்றார் களை; விவேகிகள் இப்படி அஸம்பத்தப் பாலாபம் பண்ணுவார்களா வென்று நிற்கன் ஆராய மாட்டார்களோ வென்கிறார்; மேகமண்டலத்தில் குதிரைகள் நடுவதென்பது அஸம்பாவிதம்; ஒற்றைச் சக்கரமுடைய தேர் உன்னதம் அஸம்பாவிதம்; அந்தத் தேரை ஏழுருதிரைகள் இழுக்கவேண்டியதும் அபாஸக்தம்; நெடுந்தூரத்தினின்றும் கண்ணைச் செம்பனித்துப் பார்க்கவும் முடியாத ஸூர்யனைப் பிளந்துகொண்டு போவதென்பது ஸர்வாத்மனா அஸம்பாவிதம். இக்கிலத்திலே அர்க்காவதாரத்திலே ஆராவமுதம் பராபதமாயிருக்க, பரோகாபுருஷான லொரு தேசத்திலே ஆராவமுதமிருப்பதாகச் சொல்லுவதும், அதனை யனுபவிப்பவன் என்னுன்னும் மீளாதே அங்கேயே நித்யராயிருப்பவென்பதும் பொய்களினும் விஞ்சிய பொய் என்றும் அந்வாருற்றவாதம் பண்ணினாயிற்று. [அந்வாருற்றவாதமாவது - உண்மையில் தமக்கு அபிஷகமல்லாத பொருளை ஒரு கார்யார்த்தமாக ஏன்கொண்டு சொல்லுக; னனுமிமிறுந்நி பூர்வமீமாம்மையில் நிர்ச்சலாவாதம் பண்ணியிருப்பதை இத்தகு த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூறலாம்.]

ஓராமை = ஓர்வல்-ஆராய்ச்சி; ஓராமை — ஆராய்ச்சியில்லாமை, விவேகமின்மை. கோளமே = கோள் ஆடுவது என்று பிரிக்க; கோள் — முதலிலைத் தொழிற்பெயர்; கோட்கல் ஆமோ என்றபடி; செஞங்கொன்னகை. புரவி-குதிரை.

அதுநிதிக் = மோகாபுருஷாராதமென்ப தொன்ற இருக்கவாவது இருக்கட்டும்; அதைப்பற்றி விவாதப்படுகை அபுவிசயகம் என்றபடி.

மோகஷமுண்டென்றே கொண்டாலும் அச்சாவதாரத்திற்காட்டிலும் அது மிகவும் அஸாரம் என்கிறார் [ஏரார் முயல்விட்டு] என்பதனால். நிலத்திலே ஒடுகிற முயல்; மாக்களின் மேலே பறந்து திரியது காக்கை; மாம்ஸம் வேண்டியவன் கைப்பட்ட முயல்கிட்டுக் கைப்பட அரியதும் கைப்பட்டாலும் உபயோகப்படாததுமான காக்கையைப் பின்பற்றித் திரிதல் எப்படி அறிவேயென்றுதான், அப்படியே எளிதாயும் சஸுவத்தரமாயுமுள்ள அச்சாவதார போகத்தைவிட்டு அரிதாயும் அஸாரமாயுமுள்ள மோகஷபோகத்ததைப்பெற விரும்புகையும் பேதைமையின் பணி என்றவையிற்று.

ஆக இதுவரையில் ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே நின்று பேசினதென்றும் மேலுள்ளதெல்லாம் தலைமகன்நிலைமை பெய்குப் பேசுகின்றதென்றும் நிரூபிப்பதுண்டு. அன்றி ஆகி முதலாகவே முற்றும் நாயகி ஸமாதியாலே பேசுகிற பாசரமென்றும் யோஜிப்பதுண்டு. இதுவே பெரிய வாச்சான் பின்னை நிருவுள்ள மென்னத்தரும். இரண்டு படியும் உத்தேயாம்.

ஏரார் முயலையீர் என்றானக் துற்றதுநான் * காரார் குழலேடுத்துக் கட்டி * கதிர்முலையை
வாரார் வீக்கி மணிமேகலைநீருத்தி * ஜாராயில்லேற்க ண்ச்சனத்தின் நீறணிந்து *
சீரார்செழும்பந்து கொண்டடியா நின்றுநீநான் * நீரார் கமலம்போம் பெய்கண்மா லென்றெருவன் *
பாரோர்களுெல்லாம் மகிழப் பறைகறங்க * சீரார் துடமீரன் டேந்தி * செழுந்தெருவே
ஜா ரெனச்சொல்லி யாடு மதுகண்டு * ஏரார் முயலையா ரன்னையரு மெல்லாநம் *
வாராயோ வேற்றுர்க்குச் சென்றேனென் வல்லினையால் * காரார் மணிநிறழல் கைவலையுங்
ஜானாந் சொல்லிற்றுங் கொள்ளேன்— [காணோன்றான் *

ஏர் ஆர் இள முலையீர்	{ அழகிய இள முலையையுடைய மாதர்கான்!	மால் என்ற ஒருவன்	{ திருமால் என்று சொல்லப் படுகிற ஒரு புருஷன்
என் தனக்கு உற்றதுநான்	{ எனக்குநேர்ந்த ஸம்பவம் (யாதெனில் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்-)	பாரோர்கள் எல்லாம் மகிழ	{ உலகத்தாரனைவரும் மகிழும் படி
கார் ஆர் குழல் எடுத்து கட்டி	{ கரிய நிறமுடைய கூந்தலை (அலையவொண்ணாதபடி) மேலே ஊக்கிமுடித்து	பறை கறங்க	{ பறையென்ற வாத்யம் முழங்க
கதிர் முலையை வார் ஆர் வீக்கி	{ ஒளியிக்க முலையனைக் கச்ச நிறையும்படி நெருக்கி கட்டி	நீர் ஆர் குடம் இரண்டு ஏந்தி	{ நெந்த இரண்டு குடங்களைக் கையிலேவந்திக்கொண்டு
மணி மேகலை திருத்தி	{ சந்நயங்கனிழைத்த அரை நூல் மாலையை ஒழுங்குபட அணிந்து	செழும் தெருவே	{ “இப்பெரிய வீதியிலே (எனது குடக்கூத்துக்குத் தப்பிப் பிழைக்கும் மாதர்) ஆரேறு முண்டோ? ஆரே ஹமுண்டோ?” என்று சொல்லிக்கொண்டு
ஆர் ஆர் அயில் வேல்கண்	{ அழகு பொருந்திய கூரிய வேல் போன்றவர்களை	ஆடுந் அது கண்டு	{ குடக்கூத்தாடின படியைக் கண்டு
அஞ்சனத்தின் நீறு அணிந்து	{ மையின் சுண்ணத்தாலே அலங்கரித்து	ஏர் ஆர் இள முலையார்	{ அழகிய இள முலையையுடைய மாதர்களும்
நீர் ஆர் செழு பந்து கொண்டு	{ மிகவும் அழகிய ஒரு பந்தைக் கையிற் கொண்டு	அன்னையரும் எல்லாரும்	{ தாய்மார்களும் (ஆகிய) பெண்டிற்களெல்லாரும்
நான் அடியா நின்றேன்	{ நான் அடித்துக்கொண்டிருந்தேன்; (அப்படி யிருக்கையில்)	வாராயோ என்றார்க்கு	{ “அய்ய! நீயும் காண வரமாட்டாயோ?” என்றழைக்க, அவர்கட்கு (உடன்பட்டு)
நீர் ஆர் கமலம் போல் செம்கண்	{ தண்ணீரை விட்டுப் பிரியாத தாமரைப் பூப்போன்ற மிவந்த திருக்கண்களை யுடையனான	என் வல் வினையால்	{ எனது கோடியுபாவத்தினால்

இயற்பா—சிறிய திருமடல் உரை

தென்றேன்	{ அவர்களுட்கூட அல்லாத தேறப்போனேன்; (போனதும்)	கை வளையும்	{ கையில் தங்கியிருந்து வளைகலையும்
கார். ஆர் மணி திறமும்	{ (முன்பு அவனோடு கலந்ததனால் பெற்றிருந்த) நிலமணி நிறத்தையும்	கான் தானேன் ஆரானும் சொல்லிற்றும் கொள்ளேன்	{ (உத்தரூருவினர்களில்) ஆர வற எதையாவது திறமர் கச் சொன்னால் அதையும் உதறித் தள்ளுபவனாயினேன்

* * * — இனி ஆழ்வார் பரகால நாயகி என்ற திருநாமத்தால் நிர்த்தேகிக்கப்படுவர். தன்னை வினவலாகத் தில மங்கைமார்களை நோக்கித் தனது அவஸ்தையைக் கூறத் தொடங்கு கின்றார் பரகாலநாயகி. இதுதானாம் பரகால நாயகியான தன்மையாலே சொல்லுவதல்ல; க்ருஷ்ணவநாதரத்தில் குடக்கூற்றிலே சிறப்பட்டு மெலிந்த ஒரு ஆய்ச்சியின் தன்மை. அடைந்து சொல்லுவதாம். “காரர் குற்றனைத்துக்காய்” என்று தொடங்கி “அஞ்சனத்தினை நிறைந்து” என்றுபொருள் பந்தாப்பதற்குத் தான் செய்துகொண்ட அவஸ்தையாகக் கூறுகிறார். எனது அலங்காரத்தின் அமைதியைக்காண்டு சிறப்பட்டு என்னைப் புணர்வேண்டி அவன்றான் மடலெடுத்த வேண்டியிருக்க, நானன்றோ மடலெடுத்தே நேர்ந்தது! என்பது ஸஞ்சலம். வார்—சங்கை. மேகலை என்ற வடசொல்லிதே; அநாயி லணியுப் ஆபரணம். அபிஸ்—கர்ணம். அஞ்சனம்—வடசொல்.

இங்கே பந்து விளையாட்டு ஆடிக்கொண்டிருந்ததாய் நொல்லுதிற விதற்கு உன்னுறை பொருள் யாதெனில்; நான் பகவத்கிஷ்யமே அநியாமல் ப்ராருத பதார்த்தங்களிலே மண்டிப் பேசுபேசிக்கொண்டு நகராக்கிடத்தேன்; அங்கனே கிடந்து என்னை அநியாயமாக பகவத்கிஷ்யத்திலே கொண்டு முட்டிக் துன்பப்படுத்தினான் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறாடி. பந்தானது செஞ்சல் கொண்டு ஊரல் கருதுவதொன்றில் கட்டப்பட்டிருப்பதுபோல் ப்ராருதியும் “கூலகூலகூலகூல” [அஹமேகாக் லோலித கர்ண க்ருஷ்ணம்] என்று ஸத்வரஜஸ்தமேர் குணங்களைவிடே விசித்திரமான கர்ண ஸத்திரத்தாலே கட்டப்பட்டிருக்கும். பந்து கிழை விழுவதும் மேலே ஏழுவதாய்ருக்கிறாப்போலே ப்ராருதியும்—அஹ்நாப் அசத்தனா செதநன் தான்செய்த கருமங்களுக்கேற்ப மேலுலகங்களில் போவதும் திருப்புவதுபாம்படி ஸத்வரன் தன் விளையாட்டுக்காகத் தன் ஸங்கப்பத்தாலே ப்ரேரீகரத் தாழ விழுந்தும் உயர்வெழுந்தும் சகார்ப்பம் போலே சுழன்றும் போருதிற ஆதாரவிவரணை டான ஸம்பந்தத்தினாலே தானும் விழுந்தெழுந்தா முகலாவ ஸ்வபாவங்களினைக் கடிய்தர யிருக்கும். ஆகவே ஸ்வாபதேசத்தில் பந்து என்று ப்ராருதியைச் சொல்லக் குறையில்லை.

இப்படி அர்யபரையாய்க் கிடந்த என்னைத் தில பெண்ணின் அழைத்துக் கொண்டு போய்ப் பாடதாடு படுத்தினாக்கொண்டிருள் மேல். தன்னிலத்தில் செழுமை மாரது விளங்குகின்ற தாமரை போன்ற திருக்கண்களாலே எல்லாமையும் மதியாய்க்கல்க்குள், மால் என்றே திருநாமமுடையனா ஒரவினனை மதுபுருஷன் எல்லாம் மனமெழுப்படி குடக் கூந்தலாகக் கொண்டு “பெண்களே! எனது தேவலத்தாகக் கண்கள்களார் இனி உங்களுடைய நரணமடமர்சம் முதலிய குணங்களைக் காத்துக்கொண்ட முடியுமானால் நான்கு காத்துக்கொள்ளுவேன்” என்று பெண் ஸ்வாப் போன்ற விதிரை வருகின்ற தாமரைக்கண்ட என் தாய்மார்களும் மற்றுமுள்ள பெண்களும் கடுக என்பால் ஒடிவந்து “அம்! சிதென்ன விளையாட்டு!; எழுந்து ஓடிவா” என்றழைக்க, எனக்குப் போராத காலம் வந்தாரிருக்கப்படியால் அவர்களது வார்த்தையை அலகவியம் செய்திருக்க மாட்டாமல் பதறிவெழுந்து ஒடிச்சென் றேன்; அங்குச்சென்று சேர்ந்த கூணத்தில்காளை நான் நிறமிழ்த்தேன்; கையில் வளைகள்

கழன்று விழுந்து போம்படி உடல் ஒரு துரும்பாக இளைக்கப் பெற்றேன்; “இப்படிப்பட்ட காம கோய் உனக்கு உரியதன்று” என்று நன்மை சொல்லவந்தவர்களுடைய பேச்சையும் ஒரு பொருளாக மதியாமல் உதறித்தள்ளி விடுப்படியான நிலைமையில் நின்றேன்.

[என் வல்லியோயால்] இங்கு வல்லியோயென்று பக்தியைச் சொல்லுகின்ற தென்பர்;

... .. வறிவழித்து தீரா வுடம்போடு பேதுறுவென் கண்டாய்க் *
ஏராரிகின்கினவி யெய்மனைதாண்டிவந்தென்னை * தீராரிசெழுந் முருகி காப்பிட்டு * செந்தமிழ்த்
தாராரி நறுமலைச் சாத்திற்று * தான்பிள்ளும் தோ தனவொன்று தெரிந்தான் * அதனாலும்
தீராதென் சிந்தைதோய் தீராதென் பேதுறுவு * வாராது மாயை அதுகண்டு மற்றுங்கே *
ஆரானும் முதறியு மரிமனைமார் கொல்லுவார் * பாரோர் சொலப்படுங் கட்டுப் படுத்திரேல் *
ஆரானும் மெய்ப்படுவ நென்றி.....

அறிவு அழிந்து	மதி கெட்டு	அதனாலும் என்	அப்படி செய்ததனாலும் என
தீரா உடம்	{ ஒழிய மாட்டாத உடம்போடு	சொந்த கோய்	து மனோவியாதியானது
பொடு	{ கூடி	தீராத	தீர்ந்ததில்லை;
பேது	{ பைத்தியம் பிடித்தவன்	என் பேதுறுவு	{ எனது அறிவு தேடும் தீர
உறுவேன்	{ போன்றிருந்த என்னை	தீராத	வில்லை;
ஏர்-ஆர் கினிகினவி	{ அழகிய கினியின் பேச்சுப்	மாயை	{ (இழந்த) மேனி நிறமும்
எமஅலை கண்டு	{ போன்ற பேச்சையுடைய	வாராது	{ மீண்டு வரவில்லை;
இரங்கி	{ னான் இன் தாயானவன்	மற்று	அதற்குமேல்
	{ கண்டு இரக்கங் கொண்டு	ஆங்கே ஆரானும்	அக்கிருந்த யாரோ சில பழம்
தான் வந்து	தானே (என் அருகில்) வந்து	முது அறியும்	{ பாட்டுகளறிந்த பாட்டிமார்
என்னை	எனக்கு	அம்மனைமார்	{ கள்
சேர் ஆர் செழு	{ அழகிய சிறந்த பாக்வத ஸ்ரீ	அது கண்டு	{ அப்படிப்பட்ட எனது நிலை
புழுதி காப்பு	{ பாததுவியைக் கொண்டு		மையைக் கண்டு
இட்டு	{ சாஷையிட்டு	சொல்லுவார்	{ (கோய்கோ உபாயம்) சொல்
செம் குறிஞ்சிதார்	{ செங்குறிஞ்சிமலர்கள் நிறைந்		லத்தொடங்கினர்; (என்ன
ஆர் நறுமலை	{ த மணம் மிக் க மாலையை	பாரோர் சொலப்	சொன்னார் கொன்னிங்)
சாத்தற்கு	{ அணிந்துன்ன ‘சாந்தா’	படும் கட்டுப்படுத்	“குறி கேட்பதென்று உலகத்
	{ என்கிறதேவதாந்தரத்திற்கு	தீர் எவ் ஆரா	தார் ஒன்று சொல்வதுண்
தான் பின்னும்	{ தான் இதுவரை ஒருகாலும்	னும் மெய்ப்படு	டு; அதைச் செய்தீர்களாகில்
வேராதன ஒன்று	{ செய்தறியாத ஒரு அஞ்சலி	வன் என்றார்	(இக் கோயை உண்பெண்
தேர்ந்தான்	{ யைச் செய்தான்;		னினவன் யாராயிருந்தா
			றும் உண்மையாய் வெளிப்
			பட்டுவிடுகிறான்” என்று
			சொன்னார்கள்;

***—சைதன்யம் என்பது அடியோடே போயிற்று; பைத்தியம் பிடித்தவன் போன்று வாயில் வந்ததைப் பிதற்றிக்கொண்டு கிடந்தேன்; இப்படி கிடந்த என்னை எனது நற்றாய் கண்டு ‘ஐயோ! நம் மகளுக்கு இப்படிப்பட்ட கோய் நோந்துவிட்டதே! இஃது எங்கனே தீரப்போகிறது’ என வருங்கி, இதற்கு ஏதேனும் நல்ல பரிஹாசம் செய்வோமென்று சிந்தித்து “மாயன் தமரடி நீறுகொண்டு அணிய முயலில் மற்றில்லை கண்டார் இவ் வணங்குக்கே” “தவளப் பொடிக்கொண்டு நீர் இட்டபடுமின் தலையுமே” என்ற திருவாய் மொழியில் வாஸனையாலே பாகவதர்க்கின் ஸ்ரீபாதரேணுவைக் கொணர்ந்து சாஷையிட்டான், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸக்தானத்திற்குத் தகுந்த இதனைச் செய்தும் பரவாப்பி பெறமாட்டாத ப்ரோமாதிகயத்தாலே கலக்கமுற்று ஒரு தேவதாந்தரத்தின் காலிலும் குப்பிட்டான். இப் பிறியில் இன்றளவும் செய்தறியாத தொன்றைய இவ்வரிய செயலைச் செய்தவிடத்தும் என் கோய் தீரவில்லை; என் பைத்தியம் நீக்கவில்லை; போன மேனி நிறமும் மீண்டதில்லை; இப்படிப்பட்ட அவன்னைதையக்கண்ட அங்குள்ள-பழங்கதைகளறியும் பாட்டிமார் சிலர் வந்து,

அந்தோ! நீங்கள் கோயின் நிதானமறியாது மனம் போனபடி செய்யப்பார்ப்பதை தருதியுண்டி 'கட்டுகிச்சி' என்று சொல்லப்படுகிற குறி சொல்லுங் குறித்தியர் சிலருண்டு; அவர்களை விசுவநாதத்துக் குறிதேளுங்கள்; இந்நோயை விளைவித்தவன் இன்னொன்று தெற்றென விளங்கும்; இங்ஙனே செய்யாமல் நீங்கள் தாந்தோன்றியாகச் செய்யும் பரிஹாசங்கள் எதுக்கு?" என்று சொன்னார்கள்.

[திராவிடம்பொரு] ஆபத்து மிகுந்தால் உடப்பு ஒழியலாமே; ஒழியாமல் ஆத்ம எண்ணைவப்போலே அழியாததா யிருந்துகொண்டு துன்பப்படுத்துகின்றதி! என்ற வருத்தம் விளங்கும். பேதுறுவேன் = இரண்டனுருபு தொக்கியிருக்கிறது; பேதுறுவேனை என்றபடி.

செங்குறிஞ்சித்தாரார் என்ற வாக்கியத்தில், "நறுமலைச்சாத்தற்கு" என்ற பாடமோதவேண்டியதை விட்டு "நறுமலைச்சாத்தற்கு" என்று தப்பான பாடம் ஒதிவந்தனரா எனவால் இவ்வாக்கியத்தின் பொருளை உள்ளபடி அறியாதொழிந்தனர் மவர்; என = 'சாஸ்தா' என்கிற வடசொல் சாத்தன் எனத்திரிந்து கிடக்கிறதென்பதையறியாமல் "செங்குறிஞ்சித்தாரார் நறுமலை சாத்திக்கொள்ளுகிறவனுக்கு" என்று கற்றறிந்த பல பெரியோர்களும் பொருள் சொல்லக்கேட்டிருக்கிறோம். அங்ஙனம்; செங்குறிஞ்சித்தாரார் நறுமலையையுடைய, [சாத்தற்கு] சாஸ்தா என்று ப்ரஸித்தமான தேவநாதரத்திற்கு என்று உண்மைப் பொருள் உணர்வு சாத்தன் + கு = சாத்தற்கு. இவ்வைதப் பொருளில் "மலைச்சாத்தற்கு" என்றே பாடமோதவேண்டும். அமரகோசத்தில் "சாத்தற்கு" [ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸுகதோ புத்தி] என்று தொடங்கி, "சாத்தற்கு" [முநீந்தர ஸ்ரீகருச் சாஸ்தா] என்று புத்த தேவதைக்குப் பெயர்கள் படிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க.

[தான் பின்னும் கோராதன ஒன்று கோந்தான்.] "மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்" என்னும் குடிப்பிறப்பின் உரைப்பு உள்ளமையால் தேவநாதரத்தைத் தொழுதானென்று சொல்வதற்கும் இத்தலைமகள் அருவருத்த இங்ஙனே மறைத்துச் சொல்லுகிறார். இதுவரையில் செய்யாத ஒரு காரியத்தைச் செய்தானென்கிறார். "வருத்த விஷயத்திலே ஓர் அஞ்ஜனி பண்ணினால் அது வாதத்தில் அக்வார்க்கில் செய்வதென்? என்றிருக்கக்கடவதான், திருக்குழாய் பரிமாருகவொரு தேவதைக்கு ஓர் அஞ்ஜனியுமசப்படப்பண்ணினால் போலே காணும்" என்ற பெரியவாச்சரன் பிள்ளை பூநீஸுக்கி இங்கே அதுவைத்திருக்கிறார்.

[மூதறிவாமல்மனைமார் செல்லுவார்.] இவ்விடத்திற்குப் பெரிய வாக்ரான் பிள்ளையருளிச்சொல்:— "இங்கிரன்படிகளிருக்கும்படியென்ற" என்று ஒருத்தி ஒருத்தியைக் கேட்க; 'தொண்ணாற்றெட்டு இத்தராதிகளை ஸேவித்தென், இத்தரன்படி கேட்கிறாய், வேணுமாயில் சொல்லுகிறேன்' என்றானிறே; அப்படியே பழையாராய், கோய்கருமறிந்து கோய்க்கு நிதானமுமறித்து பரிஹாசமும் பண்ணுவித்துப் போரும் மூதறிவாட்டிகள் சொல்லுகிறார்கள்" — என்று.

[கட்டுப்படுத்துகிறேன்.] கட்டுப்படுத்துதலாவது — குறி கேட்பது.

... .. ஏறமேட்டில் காரர் நுழைந்தொண்டக் கட்டுவிரி கட்டேறி *
கோர் தனகில் சிலநெல் பிடித்தேறியா * வேரா விதிர்விதா மெய்சிறிதா கைமேரவா *
பெரா மிழையையா வென்றான் * பேர்த்தேயுந் காரர் தீருமென காட்டினான் * கையதுவும்
கோர் வலிப்புியே யென்றான் * திருத்தாழாய்த்தீராரார் நறுமலை கட்டுகிறதான் கட்டுவையா *
நீடுது மருமேனின் துறமனை நோய்செய்தான் * வுராலு மல்ல வந்ததே வயன்தான் *
காரர் வேங்கனின் நும்குறியத் கூறுகேடு —

அது கேட்டு	{ அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருந்த அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு	சீர் ஆர்	{ அழகிய வலம்புரிச் சங்கமே யென்று அபிரயித்தகாட்டினான்;
கூர் ஆர் குழல் சொல்லுதல்	{ கறுத்த மயிர் முடிநூல் புடையவனாவ	திரு அழாய்	{ திருத்துழாய்மலர்கள் சிதைந்த மணம் மிக்க மாலைபுயம் அபிரயித்தகாட்டினான்;
கட்டுவிச்சி	{ குறிசொல்லுங் குறத்தியானவன் (ஒருவரும் அழையாதிருக்கத் தானாகவே வந்து)	தார் ஆர் சீது	{ திருத்துழாய்மலர்கள் சிதைந்த மணம் மிக்க மாலைபுயம் அபிரயித்தகாட்டினான்;
கட்டேறி	தெய்வ ஆலேசங்கொண்டு	மாலு கட்டு	{ திருத்துழாய்மலர்கள் சிதைந்த மணம் மிக்க மாலைபுயம் அபிரயித்தகாட்டினான்;
சீர் ஆர் கனகம்	{ அழகியதொரு சிறுமுறத்தில் நின்றம் சில செற்களைப்பிடித்தெடுத்து ருன்னே விதி யெறித்து (குறிபார்த்து)	சைத்தான்	{ திருத்துழாய்மலர்கள் சிதைந்த மணம் மிக்க மாலைபுயம் அபிரயித்தகாட்டினான்;
செய்தெய்வம்	எறியா	கட்டுரைபா	{ திருத்துழாய்மலர்கள் சிதைந்த மணம் மிக்க மாலைபுயம் அபிரயித்தகாட்டினான்;
வேரா	வேர்வைவிட்டு	சீர் ஏதும்	{ "சீங்கன் சிறிதும் பயப்பட வேண்டா;
விதிர்விதிரா	சுழன்று	அஞ்சேல்மின்	{ "சீங்கன் சிறிதும் பயப்பட வேண்டா;
மெய் சிலிரா	மயிர்க்கூச்செறித்து	நும்மகளை கோய்	{ உங்கள் பெண்ணை (இப்படி) கோவு படுத்தினான்
கை மோவா	கையை மோந்துபார்த்து	செய்தான்	{ உங்கள் பெண்ணை (இப்படி) கோவு படுத்தினான்
பேர் ஆயிரம்	{ ஆயிரச் சிறுசாமக்கோயுடைய குழை எம்பெருமானே (இக்கோய் செய்தவன்) என்று எண்ணினான்;	ஆரணம்	{ யாரோ ஒரு பந்தர் புருஷனல்லன்; (தெவதாந்தரங் களினால் வந்த கோய்க்குல இது);
உடையான்	என்றான்	அவ்வன்	{ யாரோ ஒரு பந்தர் புருஷனல்லன்; (தெவதாந்தரங் களினால் வந்த கோய்க்குல இது);
பேர்த்தேயும்	அதற்கு மேல்	அவனை நான்	{ கோவுபடுத்தின புருஷனை (இன்னுனென்று) காண் தெரிந்துகொண்டேன்;
கூர் ஆர்	{ (அவனது) காளமேகம் போன்ற திருமேளியைப் படியெடுத்தகாட்டினான்;	அறிந்தேன்	{ கோவுபடுத்தின புருஷனை (இன்னுனென்று) காண் தெரிந்துகொண்டேன்;
திருமேனி	{ (அவனது) திருக்கைகாலே யுள்ளதும்	கூர் ஆர் வேல்	{ கூரிய வேல் போன்ற கண் களையுடைய கங்கையிற் களை;
காட்டினான்		கண்ணிர்	{ கூரிய வேல் போன்ற கண் களையுடைய கங்கையிற் களை;
கையதும்		உமக்கு அறிய	{ உங்களுக்கு (அகனைத்) தெரிய சொல்லலாமா?
		கடவுளே	{ உங்களுக்கு (அகனைத்) தெரிய சொல்லலாமா?

***—சீரே சில கீழ்க்கிரகர்கள் "குறி கேட்டால் கோய்க்கு விதானம் தெரியும்" என்றார்களே; அவ்வளவில், குறி சொல்லுகின்றதினாலேயே தன்னை யழையாதிருக்கச் செய்தே,

"நீகாங்குந் குடங்கதையுங் கோட்டி நூரும் பேரும்
எங்குந்திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங்கழைத்தது உ!!!
கண்டிந் தாங்கம் மெய்யம் கக்கிபேர் மக்கையென்று
மலையுபே திரிலேனை யாரிங் கழைத்தது உ!!!
விண்ணகரம் வெல்கா விரிதிரை நீர் வேங்கடமும்.
மண்ணகரம் மாமாட லேளுக்கை தென்குடங்கத
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங்கழைத்தது உ!!!
நாகத் தனைக்குடங்கத வெல்காத் திருவெவ்வன்
நாகத் தனையாங்கம் பேரன்பில் நாவாயும்
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங்கழைத்தது உ!!!
வேங்கடமும் விண்ணகரும் வெல்காவு மல்காத
பூங்கிடங்கின் நீள்கோவல் பொன்னகரும் பூங்கும்
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங்கழைத்தது உ!!!

என்று தெருவேறக் கூவிக்கொண்டு தானாகவே வந்து, சேர்ந்து செய்தகாரியங்களையும் சொன்ன வார்த்தைகளையும் சொல்லுகிறது மேல், கட்டுவிச்சி வந்தவுடனே கைவாவேசங்

கொண்டு ஒருமுறத்தில் நின்றும் சில நெல்லுகளை ஒரு முஷ்டியெடுத்து எறிந்தான்; “எனக்காக வென்னில்; குறி பார்த்தும் வகைகளில் இஃது ஒன்று. சண்களை முடிக்கொண்டு ஒரு பிடி நெல் எடுத்து அவற்றை எண்ணிப்பார்த்து, ஒறாநிற்பட்ட எண் வருகிறதா; இரட்டைப் பட்ட எண் வருகிறதா என்று புரிகுவித்துப் பார்த்து அதனால் தேவதாந்தம் ஸம்பந்தமான கோயோ அல்லது பகவத் விஷயமான கோயோ இரண்டத்தொன்றை நிச்சயிப்பது—என்ற ஒரு ஸங்கேதமுள்ளதாகக் கொள்க.

உலகத்தில் முறமானது மணியையும் பதனையும்—பிரித்துப் பதனாக நீக்கி மணியைத் தாங்கிக்கொள்ளுந் கருவியாயிருப்பதுபோல் இங்கும் பதமாகிய தேவதாந்தங்களை நீக்கி “மணியே மணிமாணிக்கமே மதுசூதா” என்னப்பட்ட நன்மணியாகிய எம்பெருமானை பாகாசிப்பித்த சுளகு ஆகையாலே “சீரார் சுளகு” என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது.

நெல்லுகளை எண்ணிப் பார்த்து இவளுக்கு பகவத் விஷயமான கோய்தானென்று குறத்தினானறிந்தவாறே “கடல் வண்ணநிது செய்தார்” என்று சொல்ல நினைத்தான்; எம்பெருமானை வாய்கிட்டுச் சொல்லுவதென்றால் எளிதானகாரியமோ? “மொய்த்துக் சண்பனி சோர மெய்கள் சளிப்ப ஏங்கி இளைத்து நின்று” என்றபடி சில விகாரங்கள் கிளை யுமே; அவை விளைந்தன. (அதாவது) வேர்வையடைந்தான்; கடல் நடுங்கினான்; மயிர்க் கூச்செறிந்தான்;

இப்படி வாய்கிட்டுச் சொல்லமுடியாமல் நினைதடுமாறி எம்பெருமானுடைய அதுஸந் தானம் முற்றவே தம்மயமாயிருக்குந் தன்மையை அடைந்தான்; “வினா ருமுவு நமந்தள வம் மெய்க்கின்று கமழமே” என்றாற்போலத் திருத்துழாய் மணம் மணக்கத்தொடங்கிற்று; கையை மோந்து பார்த்தான்; திருத்துழாய்ப் பரிமளம் நன்றாகத் தொன்றிற்று; ஸஹஸ்ர நாமங்களை யுடையனான எம்பெருமானே (இவளது கோய்க்கு நிதாகப்) என்று நிச்சயித் தான். எந்தத் திருமேனியைக்கண்டு நான் இந்நோய் பெற்றேனோ அந்தத் திருமேனியை அபிநயித்துக் காட்டினான். வலங்கையாழி இடங்கைச் சங்கமுடைய பெருமானென்று அபிநயித்தான். (“கையதலும் சீரார் வலம்புரி” என்று சங்கை மாதிரிச் சொல்லியிருந்தாலும் இது சக்கரத்துக்கும் உபலக்ஷணமாகமேன்க.) “நோலினை மேலும் நன் மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளினைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையாய்தான்” என்பதாக அபிநயித்தான். அதற்குமேல், வாய்கிட்டுச் சிலவார்த்தைகள் சொல்லத்தொடங்கி, “அப்பனேயீர்! நீங்கள் இந்நோய்க்குச் சிந்தனம் அஞ்சவேண்டா; நாம்மகளன்றோ இவள்; உங்கள் வாயிற் றிற் பிறந்த சிலவே சமூகாதேவதைகள் திண்டுமோ? எந்த நாயும் திண்டிற்றில்லை; திண்டி ன் மஹாபுருஷனை நானறிந்தேன்; இப்போது நான் அபிநயித்துக்காட்டின வகைகளாலே நீங்கள் தெரிந்துகொண்டிருக்கக் கூடுமாயினும் ஸுஸ்பந்தமாக நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளு மாறு அன்னவனை குணசேஷமுதானுகளுடன் விளக்கச்சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்—என்று கோய் செய்த எம்பெருமானைப்பற்றி விரிவாக எடுத்துரைக்கத் தொடங்கினான்.

எறியா, வேரா, விதிர்விதிரா; சிளிரா, மோவா என்பன—செய்யாவென்னும் வாய் பாட்டிதந்தகால வினையெச்சங்கள்; எறிந்து, வேர்த்து, விதிர்விதிர்த்து, சிலிர்த்து, மோந்து என்றபடி.

“என்றான்” என்றும் “கட்டுரைத்தான்” என்றும் உளமுனை—கட்டுவிச்சி தன் கெஞ்சினுள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டதைச் சொல்வன. “பெழச் சொன்னதடைய ஸ்வகத மாகச் சொன்னான்” என்றப் பெரியவாச்சார் பிள்ளையும், கட்டுரையா = இதுவும் இறந்த கால வினையெச்சம்; உரைத்து என்றபடி.

ஆர லிவ்வைய மடியன்பு பண்டதுதான் * ஆர லிவ்வை பொடிபொடியிலிழ்த்தது * மற்
றாரலே கன்மாரி காத்ததுதான் * ஆழிநீர் ஆரால் கடைத்திடப் பட்டது * அவன் தாயின்
ஊரநீரைமேய்த் துலகெல்லாழைநீழ்த்து * ஆராத தன்மையற யங்கொருநாளாயிப்பாடி *
சேரர் கலையநுல் சீரார் செத்துகலியாய் * ஊரார் வளமுலையாசி மத்தாபப் பற்றிக்கொண்டு *
ஊர் ரிடைநோல எத்தனையோர் பொதுமாய் * சீரார் தயிர்கடைத்து வெண்ணெய் திரண்டதனை *
வேரார் நுதல்மடவாள் வேறோர்கலத்திடு * நாரா நுநியேற்றி தன்மைய னைத்ததனை *
பேரார் வெம்மையடவாள் பொத்தனையும் பொய்முலக்கம் * ஓராதவன்பொலுமங்கியறவுற்று *
நாரார் நடந்தோள்க னுள்ளவாங் கைநீட்டி * ஆராத வெண்ணெய் விழுங்கி * அருகநீர்த்
மோரார் குடமுநட்டி முன்கிடந்த துனத்தே * ஓராதவன்பால் கிடத்தானைக் கண்டவனும் *
லாராததான் வைத்தது வாழ்வு * வயிறுத்தீங்கு ஆரார் புதுதுவா வாய் சிவரல்லால் *
நீர மிதுசெய்த் கொண்டு நெடுங்கயிற்றுல் * ஊராரக னெல்லாநுங்காண வுடனோடே *
நீர வெருளியளாய்க் கிண்கன லூர்த்தடிப்ப * ஆர வயிற்றினே டாற்றினான்—

இவையம்	யாவனெருகளுலே இப்பூரி	ஏர் ஆர்	அழகிய இடுப்பு கோரும்படி
ஆரால் அடி	யானது அடி கதப்பட்டதோ,	இடை கோல	
அடிப்புண்டது		எத்தனையோர்	வெரு கலமாசு
இலக்கை ஆரால்	இலக்காபுரியானது யாராலே	போதும் ஆய்	
பொடிபொடி	பொடியாக்கப்பட்டு களித்	சீர் ஆர் தயிர்	கிறத்த தயிரைக் கடைத்து
ஆவீழ்த்தது	தொழித்ததோ,	கடைத்து	
ஆராலே கன்மாரி	யாவனெருகளுலே கன்மைய	திரண்ட வெண்	(அகில) திரண்ட வெண்
காத்தது	யானது தடுக்கப்பட்டதோ,	ணெய்தனை	ணெய்ய
ஆழி நீர் ஆரால்	கடலானது யாவனெருகளு	வேர் ஆர்	(கடைத்த சீரமத்தாலே)வேர்
கடைத்திடப்	லே கடையப்பட்டதோ,	அதல்	வைபிக்க கொற்றியையுடை
பட்டது		மடவான்	யான அடி யசோதை
அவன்	அக்காரியங்கொல்லாஞ்செய்	வேறு ஓர்	வேறெரு பாதத்திடிலே
ஊர் ஆ ரினை	த ஒரு விவரண புருஷன்	கலத்தது இட்டு	இட்டு
மேய்த்தது	வாரிநுள்ள பக்ககட்டிடங்களை	அதனை	அத்த வெண்ணெய்க்கலத்தை
உலகு எல்லாம்	உலகங்களை யெல்லாம் (பிர	நார் ஆர்	(விரல்கட்டிமுழைக்க கொண்
உண்டு	ளய காலத்திலே) அழுது	உறி ஏற்றி	ஹதபடி) நாரகொருக்கத்தை
உமிழ்த்தும்	செய்தும் (ஈருவழி காலத்		யுடைய உறியின்மேலேற்றி
	திலே) வெளிப்படுத்தியும்	என்கு அமைய	வைத்து
ஆராத தன்மை	(இத்தனைய பல செயல்களா	வைத்து	விட்டு
யன் ஆய்	லே தனது திருக்குணங்	போர் ஆர்	புத்தத்திற்கு ஸந்தத்தமான
	களை வெளிப்படுத்தினவன்	வேல் கண்	வேல் போன்ற (சுர்மை
	விலும்) தருப்தி பெருமல்	மடவான்	டன) கண்களை யுடைய
	(வெணலப்ப குணத்தை		ளான அடி யசோதையான
	என்குவிளக்க வேண்டி)		வல்
ஒரு நாள்	ஒரு நாளில்	போம் தனையும்	வெளியில் போன்றவரைக்கும்
ஆங்குஆய்ப்பாடி	அத்தத் திருவாய்ப்பாடியிலே	ஓராதவன்பால்	ஒன்று மறியாதவன் போலே
சீர் ஆர் கலை	அழகிய சேவையை வளரிந்த	பொய் உறக்கம்	திருட்டித் தூக்கம் தூக்கி
அங்குல் சீர் அடி	அல்குலை யுடையவனும்,	உறங்கி	
செந்துவர் வாய்	அழகிய கால்களை யுடைய	அறிவு உற்று	(அவன் போனவுடனே கண்
வார் ஆர் வனம்	வனும்) நிகவுரு கிவந்த அத		விழித்தெழுந்து போய்
முலையான்	தத்தை யுடையவனும் கச்	தார் ஆர் தட	மாஸையணிக்த பெரிய திருத்
மத்து ஆர	சணிகந்த அழகிய முலைகளை	தோள்கள் உன்	தோள்களைத்தாழியின் அடி
பற்றிக்கொண்டு	யுடையவருமான யசோதை	அனவும் ஐக்கிட்டி	வரையில் புகழிட்டு
	மத்தை அழுத்தப் பிடித்துத்		
	கொண்டு		

ஆராதனை	{ (எவ்வளவு உண்டாறும் திருப் வெண்ணெய் { (இவ்வளவு) தாமரட்டா தவெண் விரும்புகி { (வெண்ணெய் அழுது செய்து	ஆராதனை	{ இந்த மஹாநம்பாவர் தவிர அவ்வளவு {
அருகு	{ (அந்த வெண்ணெய்த் தாழி இருத்த { யின்) பங்கத்தில் இருத்த	அருகு	{ இங்கே வந்தவர் வேறுயார்? புருதுவார் { (யாருமில்லை; இவரே. தின் ஆர் ஆர் { நிருக்க வெண்ணெய்மென்று நிச்சயித்து)
மோர் ஆர் குடம்	{ (மோர் நிறைந்த குடத்தை	இது செய்தீர்	{ 'இத்தக்காரியம் செய்தவர் நீர் நீராம் என்று { தான்' என்று சொல்லி
உருட்டி	{ (அதில். அகாதாரம் கோற்றி) உருட்டி	தீரா வெருளியள்	{ அடங்காத கோபத்தையுடை யளாய்
முன்மீட்ட	{ முன்னே படுத்திருந்த இடத் காணத்தே { தினேயே	இர் மெடு	{ கையிலைப்பிட்டதொருகுதுது கயிற்றால்
தீராநவன்	{ ஒரு மஹாசாஸ்திரம் தெரியாத போல் { வன்மையானது	மஹாநவன்	{ காரியம் என்னா தனைவரும் கூடும் காண { (இந்த எளிமையின்) காணும்படியாக
கிடந்தானே	{ படுத்திருக்கொண்டிருந்த கண் மூடானே	மஹாநவன்	{ ஒரு மஹாநவன் அழுத்தக் கட்டி அடிக்க
அவ்வளவு வரா	{ அவ் வசோதையும் வந்து கண்டு { வந்தது	மஹாநவன்	{ மிகவும் வயிற்றெரிந்து வருத்தி நித்பயன் ;
தான் வைத்தது	{ தான் (உயிரிலே செய்தது) காணுள் { வைத்த வெண்ணெயை காணுதவளாய்	ஆராதனை	{ மிகவும் வயிற்றெரிந்து வருத்தி நித்பயன் ;
கயிது அடித்தது	{ (இத்தகையதும் தின்றும் வந்த கயிது அடித்தது { (கயிது அடித்தது) மே மொழிக்கொண்டது		

* 3. 3. — "உமக்கறிமக் கூறுகேனோ" என்ற கட்டுமீச்சி அங்கனமே விரிவாகக் கூறு
கின்றான்; "ஆராதனைகளை மடிவளம்புண்டதுதான்" என்று தொடங்கி, "பேரவரின் முகை
யின்—பெய்ப்பெண்ணை துன்புகளைத் தீரவேய் செய்தான்" என்னுமளவும் கட்டுமீச்சியின்
வாங்குகை. இதில், எவ்வளவு உலகமளக்கது, இவ்வளவு பழம்படுத்தியது, கோவர்த
தன்மையை வெடுத்தது கல்மழைகாத்தது, கடல் சடைந்தது, பசு மேய்த்தது, உலகமெல்லா
முன்னமீழ்த்தது, வெண்ணெய் களவுசெய்த தாம்பினால் கட்டுண்டது, காளியாகத்தனைத்
கொழுப்படக்கியது, குழப்பணைகளின் அங்கபங்கம் செய்தது, காரைக் கொன்றது, இராவ
ணனைக் கொன்றது, இராவணனை முடித்தது, கதேஜத்திராழ்வானைக் காத்தருளியது - ஆரிய
சரித்திரங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வரிய பெரிய காரியங்களைச் செய்தருளின பரம புரு
ஷன்தான் உங்கள் மகளைத் தீரவேய்க்கு ஆளாக்கினான் என்று சொல்லி முடித்தானென்க.

மாவளியைப் பாதாளத்தில் சிறை வைத்துத், குளங்கூடுபோலே அனாதைகளை
கள் மிகைத்து கிடந்த இவ்வளவு நீருக்கியும், கடல் கடைத்து அழகமளித்தும், குள
தெறித்துக் கோடுவதாகத்தும், மீடபஞ்சங்களை பதளவாகக் கொள்ளாதாடி கோச்சிறும் இவ்
வகைகளிலே அடியார்களுக்குப் பலிதங்களைக் கண்மையினைப் புரிந்து தனது திருக்கல்
யைக் குணங்களாகக் கண்டு விளக்கச்செய்துங்கூட த்ருப்தி பெறாத எப்பெருமான் உனது
மெளனப்பொருள் பொரு குணத்தை விட்ட வெளிச்சமாகக் குராதற்காகவே வெண்ணெய் களவு
செய்த விபாஜத்தாலே உலகெங்கு கட்டுண்டதாகச் சொல்லுகிற அழகைப் பாருங்கள்.

ஆராதனை தன்னையுண்டு "மீட்டா வந்ததத்தை வெல்லாம் மகிழ்த்தாலும் தானென்று
செய்யாதானு யிருக்கிறபடி." என்பது பெரியவர்க்கான்பின்னை முனைந்தி.

யசோதைப்பிரசாத்தியானவன் இடுப்பு கோலம், நெற்றி வேர்க்காலும் மிக்க பரிச்சயப்
பட்டு கெடும்போது தவிர கடைந்து, திரண்ட வெண்ணெயை ஒரு கலத்திலே வைத்து

உறியின்மேல் ஸ்ராக்ஷிதமாகக்கிடந்து ஏதோ காரியமாக அப்பால் சென்றான்; கண்ணுதல் தூங்குகின்றவன்போல் உள்ள நித்திரை செய்துகொண்டு, தாய்மேமித்து னவப்பவற்றைக் கண்டுக்கொண்டிருந்த கண்ணபிரான் உடனே எழுந்து வெண்ணெய்த் தாழியில் தனது இரண்டு கைகளையும் முழுக்க அமிழ்த்தி வெண்ணெயாவாரி அழுது செய்துவிட்டு அருகே மற்றொரு குடத்தைக் கண்டான்; அது நிறைய மோராயிருக்கவே அந்த மோர்க்குடத்தை உருட்டியிட்டு உடனே முன்பு தான் கிடந்த படுக்கையிலே போய்ப்படுத்து “இந்தப் பூணைய இந்தப் பாலைக் குடித்தது!” என்ன வேண்டுற்படி தான் ஒன்று மறியாதவன் போன்று கெடுக்குறட்டை விட்டுக்கொண்டு உறங்குவானாயினான்; மீண்டுங்கயசோதை உறியின்மேலே கோக்காகவே வந்து பார்த்தான்; கையை இட்டான்; எந்தப்படி வைத்தாளோ அந்தக் குறிப்புடியே கண்டான். ‘அத்தனை வெண்ணெயையும் தின்றுவிட்டானே, ஜரிக்குமோ’ என்று வருத்தமுற்று வயிற்றிலே மோதிக்கொண்டு ‘இந்த மஹாது பவர் தவிர வேறு இங்குவந்தார் ஆருமில்லை; இப்பெரியவந்தாம் இத்தனையும் எடுத்து அழுது செய்திருக்கவேணும்’ என்று நிச்சயித்துக் கண்ணபிரானே கோக்கி ‘ஸ்வாமிந்! நீர்தாம் இக்காயு செய்தீர், நானறிவேன்’ என்று சொல்லிக் கையைப் பிடித்து, உறங்குகிறவனைத் தூக்கியெடுத்து, கையிலகப் பட்டதொரு கயிற்றாலே அவனை உடலோடே இலைத்து ஊர்ஜிதமான சொல்லாருத் தானே கெருக்கிக்கட்டி, அடக்காத சோபத்தையுடையவன் போன்று அடிக்க, அனாதிஷ்ணுவாய், எங்கி வருந்திக் கிடந்தபடியைச் சொல்லிற்றுவிற்று.

“சீரார் கலையல்குல்” இத்யாதி வாக்கியத்தில், யசோதை என்ற பெயரைச் சொல்லாமல் விசேஷணங்களை மாத்திரம் இட்டது—“ஞாலத்துப் புத்திரனைப் பெற்றார் கண்ணகியர் நானே மற்றாருமில்லை” என்று அவள் தானே சொல்லிக்கொள்ளும்படியாகவும் “என்ன கோன்பு கொற்றாள் கொலோ இலனைப்பெற்ற வயிறுடையான்” என்று பிறரும் சொல்லும் படியாகவும் அமைந்த ஒப்புயர்வற்ற வெப்பாக்கிடம் அயலுக்கு அனாதாசனையா யிருத்தலால் பரம விலகிணர்ச்சினைப் பெயர் கட்டிச் சொல்லலாகாதென்கிற முறைமை பற்றியேன்க.

“தாரர் தடந்தோள்க ளுள்ளவன் கை நீட்டி” = “ஆழவழுக்கி முகக்கிணு மாழ் கட்டிலீர், நாழி முகவாது நானாழி” என்பதையுட்கூட அறியான் போலும்; அந்தோ! அறிவில்லாதச் சிறுபிள்ளைத்தனத்தை கண்கு விளக்கினபடி. வெண்ணெய்த் தாழியில் ஆழ ஆழக் கையிட்டாலும் கை கொள்ளாமலாகுமேல் வெண்ணெய் வராது என்றறியாமல் தோள் பட்டை வரைக்கும் தாழியினுள்ளே அமிழ்த்தினான்.

தோள்களுள்ளவன் கையை நீட்டினானென்பது வசோதைப் பிராட்டிக்கு எங்கனே தெரிந்தது? என்று நஞ்சீவர் பட்டரைக் கேட்க, “கோபிற்சாந்தைக் குடத்தின் விளிம்பிலே கண்டாள் கொலோ” என்று சலோக்தியாக பட்டர் அருளிச்செய்தாரென்பர்.

தானகேத = தானம்—ஸ்தானம் என்ற வடசொல் விகாரம். ஓர்தல் — அறிதல். வாரா — இறந்தகால விசேஷச்சம்; வந்து.

வயிறடித்து = கெடுக்காலம் கிரமப்பட்டுத் திரட்டின வெண்ணெய் போயிற்றே யென்கிற வருத்தத்தாலல்ல; இத்தனை தின்றது இவனுக்கு ஜரிக்காதே என்கிற வருத்தத்தினால் வயிற்றிலே மோதிக்கொண்டாள்ளென்க.

ஐயரிவரல்லால் = ‘இந்தப் பாயலல்லால்’ என்ன வேண்டுமிடத்து, ஐயர் என்றும் இவர் என்றும் நீர் என்றும் சொன்னது கோபத்தின் மிகுதியி லென்க. ஆகவே, இங்கு, பரஸ்வழுவமைதி. “உலப்பிணு முயர்விணும் சிறப்பிணும் செறளிணும், இழிப்பிணும் பாஸ்திணு இழுக்கிணு மியல்பே” என்ற நன்னூற் சூத்திரமடிக்; (செறல்—கோபம்.)

கெடுங்கயிற்றால்—“கண்ணிதான் சிறுத்தாம்பினால்” என்றும் “கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட” என்றுமுள்ள பூநீசுவரத்தினோடு ஐக்கண்டியாம் பண்ணவேண்டுதலால்; இங்கு கெடுங்கயிறு என்றதை விபரீத வகையையாகக்கொண்டு சிறிய கயிறென்றே உரைத்தல் பொருந்தும். ‘அடிக்கடி இவன் நம்மைக் கயிற்றினால் கட்டி களிகின்றானே!’ என்று கண்ணிரான் கருதத்திலுள்ள கயிறுகளை யெல்லாம் துண்டு துண்டாக அறுத்துப்போட்டு விடுவது வழக்கமாம். ஆகவே நீண்டகயிறு யசோதைக்குக் கிடைப்பதரிது. அன்றியே, கெடுங்கயிற் றென்பதற்குப் பெரு மேன்மை பொருந்திய கயிறென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; கண்ணிரானுடைய திருமேனியிலே ஸம்பந்திக்கப் பெறுதல் கயிற்றுக்கு மேன்மை யென்க.

[ஊரர்களைல்லாருங்காண] இவன் உலோடு கட்டுண்டு படுகிற பரிபலத்தை எல்லாருங் காண—என்று பொருள் கொள்வர் ஸாமான்ய ஞானிகள்; அதுவன்று பொருள்; இவன் இப்படி கட்டவு மடிக்கவு மெனியனாய் வாய்த்திருக்கும் இந்த ஸௌவ்யத்தை எல்லாருங் காணவேண்டுமென்றாய்த்து யசோதை கருதிற்று. இங்குணத்த ஸௌவ்யத்தை வெளியிட வேண்டுமென்றுகாணே கண்ணிரான் இங்கே வந்து பிறந்தது. தாய் தாம்பாலே கட்டும் போது தாம்பு எட்டம்போராவியில் இவன் தனது உடலைச் சிறுக்கடித்து அந்தச் சிறிய தாம்பினால் கட்டுண்டானாற்படி பண்ணிக்கொள்ளுமவனிறே; “கண்ணிதான் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்” என்ற விடத்தில் இதுவோரீதிற கருத்து.

தீராவெகுளியளாய்=வெகுளி—கோபம்; இது அபிநயமாத்திரமென்க. “அஞ்சவு ரப்பாளசோதை ஆனாட விட்டிட்டிருக்கும்” என்னப்பட்ட யசோதைக்குக் கோபம் மெய்யே உண்டாகமாட்டாதிதே.

ஆரா வயிற்றினோடாற்றாதான்=உலோடு பிணைத்ததற்கும் அடித்ததற்குமாக வருந் தினான்; வெண்ணெயையும் பெண்களையும் களவுசெய்கிற தொழிலைச் சுற்றுப்போது விட்டிருக்க நேர்ந்ததே! என்று வருந்தினுனென்க. அளவற அமுது செய்க வெண்ணெய் வயிற்றிலே ஜீர்ணமாகாமல் வருந்தினுனென்னவுமாம்....*

... அன்றியும் * தீரார் நெடுங்கயத்தைக் சென்றலைக் தின்றுப்பி *
ஓரா யிரம்பண வெங்கோவிய னுதத்தை * யார யெனக்கென்று மற்றதன் மத்தகத்து *
தீரார் திருவடியால் பாய்த்தான்.

அன்றியும் தீர் ஆர்	{ மேலும் தீர் கிறைந்த பெரிய	உரப்பி	அதட்டி
நெடு கயத்தை	{ தொ ரு மொய்கைக்குப்	எனக்கு வாராய்	{ என்னோடு போர் செய்ய வா
சென்று	{ போய்	என்று	{ என்றழைத்து
அலைக்க	{ அப்பொய்கையின் வெள்ளம்	மற்றதன்	{ அதன் தலைநிறு
நின்ற	{ வெளி வழியும்படி (தன்	மத்தகத்து	{
	{ னேராயிரம் பிள்ளைகளும்		
	{ தானமாகத்) தினைத்து		
தீர் ஆயிரம் பணம்	{ ஆயிரம் படங்களை யுடைய	தீர் ஆர் திரு	{ (தனது) அழகிய திரு வடி
வெங்கோ இயல்	{ தம் யமன்போலக் கொடிய	அடியால்	{ யால் பாய்ந்து நர்த்தனம்
காகத்தை	{ ஸ்வபாவத்தை யுடையதுமா	பாய்த்தான்	{ செய்தவன்;
	{ ன காளிய காகத்தை		

* * *—யமுனையாற்றில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்ஷியினால் கெடும்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு யோக்கியமாகாதபடி செய்த காளியனென்னும் கொடிய காகத்தை பூநீக்குஷணன் தண்டிக்க வேண்டுமென்று திருவுள் ளங்கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்பமரத்தின்மேலேறி அம்மடுவிற

குதித்து அப்பாம்பின் படங்களின்மேல் ஏறித் துவைத்து நர்த்தனஞ் செய்து நகக்கி வலியடக்குகையில், மாங்கலிய பிசைகூட யிட்டருளவேண்டுமென்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாகவண்ணிகைகளின் விண்ணாப்பத்தின்படி அந்தக் காளியனை உயிரோடு எடலிற்சென்று வாழும்படியிட்டருளினன் என்ற வரலாறு அறியத்தக்கது.

கயம்-கசம்; தடாகம். அலைக்ககின்று உரப்பி=காலுபக்கத்தாலும் சரைக்குமேலே நீர்வழியும்படி கலக்கி என்றவாறு. ஓராயிரம் பணம்="காளியன் பொய்கை கலக்கப் பாய்ந்திட்டு, அவன் நீண் முடிசையந்திலும் நின்று நடஞ்செய்து" என்று பெரியாழ்வார் திருமொழியில் ஐந்து படங்களாகச் சொல்லியிருக்க ஆயிரம் படங்களைன்று இங்குச் சொன்னது—பயம்மாதவத்தின் மிகுதியை விளக்குதற்கு அதிகசயோக்தியாகச் சொன்னது என்னலாம்; கல்பபேதத்தாலே பொருத்தவுமாம்.

வெங்கோலியல்="வெங்கோ" என்று யமனுக்குப் பெயர்; வெம்மை-கொடுமை; அதனையே ஸ்வபாவமாகக் கொண்ட, கோ-ப்ரபு; அப்படிப்பட்ட யமனைக் காளியநாகத்திற்கு உவமைகூறினர். மற்று அதன் என்று பிரித்து, மற்று என்பதை அனைச்சொல்லாக்கவுமாம். மத்தகம்-மஸ்தகம் என்ற வடசொல்விகாரம். சீரார் திருவடி=மேனைத்தனைமறையோர்களது சென்விற்கு ஆபாணமாக அமையவேண்டிய சிறப்புப் பொருந்திய திருவடியை ஒரு துஷ்ட நாகத்தின் தலைபிலேயெகொண்டு வைப்பதே! என்ற வயிற்றெரிச்சல் தோன்றும். ...

... தன் சீதைக்கு தோய்வேன்றோர் நிசாவிதான் வந்தானாக *
கடாரீந்த வாளால் கொடிழகிதவ் காநியனும் * ஈரா விடுத்தவட்த மூத்தோனை * வெந்தாகம்
சேரா வகையே சிலைகுவித்தான் * செந்துவர்வாய் வாரார் வளமுலையான் வைதேவி காரணமா *
ஏரார் நடத்தோ ளிராவணனை * ஈரைத்து சீரார் சிவமுத்துக் சென்றுகர்த செங்கண்மால்—

தன் சீதைக்கு கேர் ஆவன் என்று	{ தனது தேவியான பிராட்டி யோடே நான் ஸமானமா வேனென்று நினைத்து	செம் துவர் வாய்	{ மிகவும் சிவந்த அதரத்தை புண்டயவளும்
ஓர் நிசாசரி வந்தானை	{ (என்னோ மணந்துகொள் என் றுசொல்லிக்கொண்டு) ஒடி வந்தருப்பணகை என்னும் ராஷ்டிரவைய	வார் ஆர்வனம் முலையான்	{ கச்ச அணிந்த அழகிய முலை யையுடையவளுமான
கூர் ஆர்ந்த வாளால்	{ கூர்மை பொருந்திய கத்தியி னால்	வைதேவி காரணம் ஆ	{ விதாபிராட்டிக்காக காரணம் ஆ
கொடி மூக்கும் காது இரண்டும் சீரா விடுத்து	{ கொடிபோன்ற மூக்கையும் காதையும் அறுத்துத் துரத்திவிட்டு,	ஏர் ஆர் நட தோள் இராவணனை	{ அழகிய பெரிய புண்களை யுடையனான இராவணனை
அவட்கு மூத்தோனை	{ அவளுடைய தமையனான கமனை	சீர் ஆர் கூர் ஐந்து சிரம் அறுத்து செற்று	{ நெத்த புத்துத் தலைகளையும் அறுத்துக் கொண்டு
வெம் நாகம் சேரா வகையே சிலை குனித்தான்.	{ 'இனி இவன் வேறொருகொ டிய நாகம் போய் வேதனை யுறுபவிக்க வேண்டியதில் லை' யென்னும் படியாக ஸகல நாக வேதனைகளை யும் போர்க்களத்திலே அவ னுக்குத்தந்து வில்லை வளை த்துக்கொண்டு குறித்தவன்	உகந்த செம் கண் மால்	{ (முனிவர்களுடைய விரோதி யைத் தீர்த்தோமென்று) திருவுள்ள முகந்த புண்டரீகாகுன்

"வெந்தாகஞ் சேராவகையே சிலை குனித்தான்" என்ற விதற்கு ஸாமான்யமாய்ப் பலரும் பொருள் சொல்லக்கூடும்—கமனை நாகத்துக்குப் போக வொட்டாமல் வீர ஸ்வர்க்கத்

தங்குப் போகச் செய்தார் பெருமாள்—என்று. இப்பொழுது மறந்து விடுங்கள்; இங்கு வல்ல பொருள். வளைந்த வில்லும் கையுமாய் நின்ற பெருமானைக் கண்ட கான் 'நாம் மேலேபோய் வேறொருநகராகயாதனை அதுபவிக்கவேண்டா; எல்லா நகர வேதனையும் நமக்கு இங்கே அதுபவித்தாயிற்று' என்று குடல் மறுகும்படி போர்க்களத்திலே அவனைப் படாத பாடுபடுத்தினான் என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்பொருள். நஞ்செயர் பட்டரை ஆச்சரியப்பதற்கு மன்னே மேல் நாட்டில் வாழுகாலத்து பட்டருடைய சிஷ்யரொருவரை ஸந்தித்து வார்த்தையாடும்போது 'எங்களுடைய திவ்ய பரபந்தத்திலே அவருக்கு முத்திகளை வெந் நாகஞ் சேராவகையே சிலை குனித்தான் எனறிருக்கிறது, இதற்கு வேதாந்திகளே! நீங்கள் என்னபொருள் சொல்லுவீர்கள்?' என்று கேட்க, அவர் ஸாமான்யமாக நெஞ்சிற்ப்பட்ட பொருளைச் சொல்லிவிட்டு, 'உங்களுடைய பட்டர் எங்களை சொல்லுவார்?' என்று கேட்க, இங்ஙனே சொல்லுவார் என்று அவர் கூற, இப்பொருள் கூறவல்லபட்டரை நாம் ஸேவிக்க வேணுமென்று அவருக்குக் காதல். கிளர்ந்ததாகப் பெரியோர் கூறுவர். பட்டருடைய அருளிச் செயலாக நஞ்செயர் கேட்டு விஸ்மயப்பட்ட அந்த விக்ஷணன் பலவற்றுள் இதுவு மொன்றென்க.

சிலை குனித்தா னென்றது—கொன்றா னென்றபடி: மங்கல வழக்கு. பிராட்டிக்காச இராவணனைக் கொன்றொழித்தபடியைக் கூறுகின்றான் * செந்துவார்வா யென்று தொடங்கி...

பொரார் நெடுவேலோன் பொய்பெயரோ னுகத்தைக் கூறாநீத வள்ளுகிாம் கீயோடு * துடல்மலை சீரார் திருமார்பின் மேற்கட்டி * செவ்நுதி சோராக் கிடந்தானைக் குங்குமத் தோள்கொட்டி * ஆர வெழுந்தா னரியுருவாய்.....—

பொர் ஆர் நெடு வேலோன் பொன் பெயரோன் ஆகத்தை	{ (எப்போதும்) புத்தத்திலே பொருந்தியிருக்கிற நீண்ட வேலாபுத்தத்தையுடைய ஞான ஹிரண்ய னுடைய உடலை.	சீர் ஆர் திரு மார்பின்மேல் மலை கட்டி	{ அழகிய பிராட்டிக்கு இருப் பிடமான மார்பிலே வெற்றிமாலையாக அணிந் துகொண்டு
அரி உரு ஆய்	காலம்மறையியாகி	செம் குருதி சோரா கிடந்தானை	{ சிவந்த ரத்தவெள்ளம் பெரு கிக்கிடந்த அவ்வசரனை
கூர் ஆர்ந்த வள் உதிராஸ்கிண்டு	{ கூர்மை மிக்ரு நெருங்கின திரு நகங்களாலே பிளந்து	குங்குமம் தோள் கொட்டி	{ குங்குமச் செற்றினாலே அவள் சரிக்கப்பட்டுள்ள தனது திருத்தோளின் மேல் அடைந்து கொண்டு
குடல்	{ அவ்வசரனுடைய குடலை (பிடுங்கி யெடுத்து)	ஆரா எழுந்தான்	{ ஆரவாசஞ் செய்துகொண்டு எழுந்தவன்;

பொன் பெயரோன் = இது லக்ஷித லக்ஷணை; ஹிரண்யம் என்ற வடசொல் பொன் எனப் பொருள்படும்.

ஆரா-செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிற்றந்த காலவினையெச்சம்: ஆர்த்து என்றபடி. ஆரவாசஞ் செய்து.

...	...	...	...	அன்றியும் பேரீலாம னுகிய காலத்து * முவடிமண்
தாரா யெனக்கென்று லேண்டிச் சலத்தினால் * நீரேற் றுலகெல்லாம் நின்றளத்தான் மாவலியை—				
அன்றியும்	அது தவிரவும்,	மு அடிமண்	{ 'முவடி நிலம் எனக்குக்கொடு'	
பேர் வாமன்	{ மிகச்சிறிய வாமனாகத் திரு	எனக்கு தாராய்	{ என்ற யாசித்து	
ஆகிய காலத்து	{ வலதரித்த காலத்தில்	என்று வேண்டி		
ஆ வலியை	* மஹாபலியினிடத்து	நீர் ஏற்று	{ அவள் தாரை வார்த்து தீத்	
			{ தம்பண்ண அதனைப்பெற்று	

சலத்தினால் { சிறிய அடியைக் காட்டிப் பெரிய அடியாலே அளப் பதாயி யகபடத்தினாலே நிரிந்தது உலகு எல்லாம் அளந்தான் { லோகங்களை யெல்லாம் அளந்து ஸ்வாதினப் படுத்திக்கொண்டவன் ;

“பேர் வாமனனாகிய காலத்து” என்ற பாடம் வெண்டளைக்குச் சேராநாகையாலும் பராசினபாடமன்றாகையாலும் மறுக்கத்தக்கது. வாமனனாகிய என்பதே பாடம். வாமன்—வாமநன் ; சிதைவு. “சீராற் பிறந்து திறப்பால் வளராது, பேர் வாமனாகாக்கால் பேராள்” என்ற பெரிய திருவந்தாதியும் கேட்கத்தக்கது. பேர்வாமன் = வாமநர்களுக்குள்ளே பெருமை பெற்றவன் என்றும், மிகச்சிறிய வாமனென்றதாயிற்று.

சலத்தினால் = ஸல் என்ற வடசொல் கருநரிம மெனப் பொருள்படும் ; கபடமாக என்றபடி.

ஆராத போர் லகாரிகளுந் தானுமாய் * காரார் வரைநட்டு நாகம் கயிறாக *

பேராமல் தாங்கிக் கடைந்தான் * திருத்துழாய்த் தாரார்த்த மார்வன்

ஆராத போரில் { முடியமாட்டாத தே வாசர யுத்தத்திலே	நாகம் கயிறு ஆக { வாசகி நாகத்தைக் கடை கயி ருகர் சுற்றி
அகாரர்களும் தாலும் ஆய் { அகாரர்களும் தானுமாக	பேராமல் தாங்கி { அம்மலையானது மேலேகிளம் பாதபடி முதுகில் தரித் துக்கொண்டு
கார் ஆர் வரை நட்டு { மேகம் படிந்த மந்தர் மலையைக் கொண்டு வந்து (மத்தாக) காட்டி	திருத்துழாய்த் தார் ஆர்ந்த மார்வன் கடைந்தான் { திருத்துழாய் மாலையணிந்த திருமார்பை யுடையனாய்க் கொண்டு கடைந்தவன் ;

கடலைக் கடைகிறபோது தோளூந் தோள் மாலையுமாய் நின்று கடைந்தருளினனாத லால் அதனை அதுபலித்துக் சொல்லுகிறாள் திருத்துழாய்த் தாரார்த்த மார்வன் என்று. கடைகிறபோது தேவர்கள் ‘அமுதம் எப்போது கிளரப்போகிறது!’ என்று அழில் நோக் காகக் கயிற்றிங் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்களேயாஸ்றி எம்பெருமானது தோளூந் தோள் மாலையுமான திவ்யாஸங்காரத்திலே கண்ணைத்து ஸேவிக்கப் பெற்றநிலர் என்ற குறை தீர, தான் அழில் ஈடுபட்டுப் போகிறாள் போலும்.

... .. தடமால் வரைபோலும் * பேராரண பொய்கைகளாய்க் கோட்பட்டு நின்றலறி *
 தீரார் மலர்க்கமலங் கொண்டோர் நெடுங்கையால் * நாராயண ஓ! மணிவண்ண நாரணமாய்!
 வாராய் என்னுந்நிறை நீர்காய் * எவ்வெதுண்டு தீராத சீற்றத்தாந் வென்றோடு கறாக *
 ஈரா வதனை யீடிகடித்தா னெம்பெருமான் * பேராயிரமுடையான் பெய்ப்பெய்வார் நூம்மகளைத் *
 தீர நோய்செய்தா னெனவுரைத்தான்—

தடம் மால் வரை போலும் போர் ஆனை { மிகப் பெரிய மலைபோன்ற மத்தகஜமானது	ஓ நாராயண மணிவண்ண நாக அணையாய் வாராய் என் ஆர் இடரை நீக்காய் என	{ “நாராயணை! நீ ல மணி வண்ணனை! சேஷசயன னை! வந்தருளவேதலும், எனது பெருந்துக்கத்தைப் போக்கி யருளவேணும்” என்று கூவ, (அக் கூக்குர லைக் கேட்டு)
பொய்கை வாய் கொள்பட்டு கின்று அலறி { நீர்நிலத்திலே முதலையின் வாயிலகப்பட்டு கின்று வருத்தி	வெகுண்டு { (கஜேத்திர விரோதியின் மேல்) கோபித்து	
தூர்நெடு கையால் நீர் ஆர் கமலம் மலர் கொண்டு { நீண்ட ஒரு துதிகையினால் அப்போ தலர்ந்த தாமரைப் பூக்களை எடுத்துக்கொண்டு		

தீராத தீற்றத் தால் சென்று	{ அடங்காத அக்கோபத்தோ டே (பொய்கைக் கரைக்கு) எழுந்தருளி	பேர் ஆரீரம் உடையான்	{ (இப்படிப்பட்ட அளவற்ற சாரியங்களுக்கு வாசகமா ன) ஸமஸர நாமங்கள் புடையவன்; (அவ்வெம் பெருமான் தான்)
இரண்டு கூறு ஆக நரா	{ (முதலையை) இருதுண்டமா கப் பிளந்து	பேய் பெண்டர் தும்மலோ தீரா நோய் செய்தான் என உரைத்தான்	{ அந்நிக் கெட்ட பெண்டுகளே! உங்கள் மகளுக்கு (இப்ப டிப்பட்ட) தீராத கோயை உண்டு பண்ணினான் காண் மின் என்று சொல்லிமுடித் தான் (கட்டுவிச்சி)
அதனை இடர் கடிந்தான் எம்பெருமான்	{ அந்தக் கஜேந்திரனுடைய துன்பத்தைப் போக்க டிந்த எம்பெருமான்		

“நாராயண ஓ—வாராய்” = பெரியாழ்வார் திருமொழியில் “பகத முதலையாய்ப்பட்ட
களியு, கதறிக் கைகூப்பி என் கண்ணு கண்ணு வென்ன” என்ற விடத்து வியாக்கியர்
மருளிச் செய்கின்ற மணவாளமாமுனிகள் — “நாராயண ஓ மணிவண்ணு நாகணையாய்
வாராய் என்று கூப்பிட்டானாக அருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார்; இவர் ‘என் கண்ணு
கண்ணு’ என்று கூப்பிட்டானாக அருளிச்செய்தார்; “*नारायणं नमस्कृत्य नमस्कृत्य*”
[முலேகி முத்தபத மாலாதி த்விபேர்த்ரே] என்று கொண்டு ‘முலமே’ என்று கூப்பிட்டா
னாகப் பெளராணிகர் கொன்னார்கள்; இவை, தன்னில் சேரும்படி என்னென்னில்; மூலம்
என்கிறவிடத்தில் அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனான ஆகாரத்தை நினைத்துக் கூப்பிட்டா
னாகையாலே அதுக்குப் பரமாய சப்தங்களை விட்டு ஆழ்வார்களுளிச் செய்தார்களாகையால்
எல்லாம் தன்னில் சேரக் குறைவிலை” என்றருளிச் செய்துள்ள பூர்வீகத்திகள் இங்கே
அதுஸந்திக்கத்தகும்.

ஆரிடரை நீக்காய் = முதலையிலகப்பட்டுப் படுகிற துக்கத்தை நீக்க வேண்டுகின்ற
னல்லன் கஜேந்திராழ்வான். கையில் பறித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிற செந்தாமரைப்பூ
செவ்வியழிவதற்கு முன்னே எம்பெருமானது திருவடிகளில் சாத்தப்பெறவேண்டுமென்பதே
அவனது அபிநிவேசமாதலால் அவ்வபிநிவேசம் நிறைவேதப்பெருமையால் வந்த துக்கத்தை
நீக்கச் சொல்லுகிறாந்தனை. “*नारायणं नमस्कृत्य नमस्कृत्य*” [சுஹம் களேபரஸ்யாஸ்ய த்ரானுர்திதம் மதுஸூதந—காஸ்த கமலா
ந்யேவ பாதயோதர்ப்பிதம் ஹமே] என்றது காண்க. இந்தவுடம்பைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள
நான் கரையவில்லை; கையிலுள்ள தாமரைப்பூவைத் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டுமே
என்றே கரைகின்றேனென்றவாய்.

நரா = இறந்த கால விநையேச்சம்; ஈர்த்து என்றபடி. அதனை இடர் கடிந்தான் =
அந்த பூரீகஜேந்திராழ்வான் கையிலிருந்த தாமரைப்பூக்களைத் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கப்
பெற்றுக்கொண்டா னென்றபடி.

இப்படி சில தீவிர சேஷத்தங்களைச் சொல்லி, இப்படிப்பட்ட பள்ளாரீரம் தீவிர
சேஷத்தங்களுக்கு வாரகமான ஆரீரம் திருநாமங்களுடைய பெருமான் உங்கள் மகளை
நோவுபடுத்தினவன் காணமின் என்று சட்டுவிச்சி கூறித் தலைக்கட்டினாயிற்று. இக்கோய்
திருவதற்கு உபாயமென்னவென்று விசாரிக்கிறவர்களை நோக்கித் “தீரா நோய் செய்தான்”
என்று சொல்லுகிறபடி. பாறுங்கள். நெறுவிதமான கோபமின்றோ அது தீரவேண்டுமென்று
அவர்கள் சிந்திப்பார்கள்: ஸர்வேச்வரனடியான கோயென்று தெரிந்தவாறே அவர்கள் ‘இந்
நோய் தீராமல் நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்’ என்று மனோரதிப்பர்களாதலால் அவர்களது

கருத்துக்கு இணங்கத் தீரா நோய் என்றொள்க. தீராத நோயாவது பக்தி. இது ஆத்மா வுள்ளவனையில் தொடர்ந்து செல்லக்கடவது; ப்ராப்தி தகையிலும் அதுவார்க்குமிதே. [கட்டுவிச்சியின் பேச்சு முற்றிற்று. இனி பரகாலநாயகியின் பிரவேசம்.]

... .. சித்தமன்று * ருபாணு மல்லுமை கேட்டெங்க ளிடமனையும்
போராரீயேம் கண்ணீரானாகில் பூந்துழாய் * தாபா தொழியுமே தன்னடிச்சி யல்லனே * மற்று
பூராணு மல்லனே யென்றெழிந்தான்.....—

எங்கள் அம்மனையும் மற்றுஆரணும் அல்லாமை சிக்கென கேட்டு	{ (அதற்குமேல்) என்னுடைய தாயானவள் வேறு எந்த தேவதாந்தரமும் இந்த நோய்க்குக் கார ணமல்லவென்பதைத் தருட மாகக் கேட்டுக்கொண்டு	பூதுழாய் தாபாது ஒழியுமே	{ (இவளுக்கு உத்தேச்யமான) திருத்தழாய்ப் பிரஸாதத் தைத் தந்தருளாமற் போவதே
போர் ஆர்வேல் கண்ணீர்!	{ புத்தத்திலே பொருந்தின வேல் போன்ற கூரிய கண்களை யுடைய தோழி மார்களை!	தன் அடிச்சி அல்லனே	{ (இவள்) அவன்றனக்கு அடி மைப்பட்டவளன்றோ;
அவன் ஆகில்	{ (இந்நோய் செய்தவன்) அந்த எம்பெருமானே யாகிற படித்தில்	மற்றுஆரணும் அல்லனே என்று ஒழிந்தான்	{ (தைவாதீனமாக) வேறொரு வனும் இந்நோய் செய்த வனன்றே என்று சொல்லி விட்டு விசாரமற்றொழிந் தான் (என்றாய்);

* * *—இங்ஙனே கட்டுவிச்சி சொல்லி முடிக்கவுடனே என தாயானவள் “அடி குறத்தி! இந்நோய் செய்தது அந்தப் பரதேவதைதானே, வேறொரு தேவதாந்தரமு மன்றே, இது ஸத்யந்தானா?” என்று பலகடவை கேட்டு அவனேதானென்பதைத் தருடமாகத் தெரிந் துகொண்டு “புவனியெல்லாம் நீரேற்றானந்த நெடிய பிரானருளாவிடுமே” என்கிற விச்வா ஸந்தோற்ற “இனி நாம் இவள் திறத்துக் கவலைப்படக் காரணமில்லை; இந்நோய் செய்தவன் அப்பெருமானையாயிருக்கிற பஷடத்தில், தனது தாஸபூதையுடன் இவளை ஒருகாலும் கைவிட மாட்டான்; “தன் மன்னு நீங்கமுல் மேற்றண்டுழாய் கரிக்கான்றி நல்கான்” என்றபடி திருத் துழாய்ப் பிரசாதம் தந்து அருள் செய்தே தீருவன்; மற்ற தேவதாந்தரமாகிலன்றோ நாம் அஞ்சவேண்டியது; எம்பெருமானே யென்று நமக்கு ஸத்யமாகத் தெரிந்தபின்பு இனி என்ன கவலை” என்று சொல்லிவிட்டு விசாரமற்றுப் போய்விட்டான்.

“போரார் வேற்கண்ணீர்” என்றது—அசற் பெண்டுகளைப் பார்த்துத் தாய் பண் ணின ஸம்போதகம்.

... .. நானாவனகி * காரார் தீருமேனி கண்டதுவே காரணமா *
போரப் பிதற்றத் திரிதருவன் * பின்னையும் சராப் புதறலு மிவ்வுடலைத் தன்வாடை *
சோரா மறுக்கும் வகையறியேன் * நுழிதருவார் பூராணு மேகவ ரென்னு மதர்பாழியை *
வாராமல் காப்பதந்த வானா லிருந்தொழித்தேன்—

நான் அவனை கார் ஆர் திருமேனி கண்டதுவே காரணம் ஆ	{ நாணுவென்றால் அவனது கரியதிருமேனியை ஸேவித்தது முதலாக	பின்னையும் தன் வாடை இ உடலை சரா புதறலும்	{ அதற்குமேல், குளிர்ந்த காற்றானது (எனது) இவ்வுடம்பைப் பிள ந்துகொண்டு உள்ளேபுகுந்து
போர பிதற்று திரிதருவன்	{ உருமாறி வாய் வெருவித் கொண்டு திரியாவின்றேன்;	சோரா மறுக்கும்	{ தனர்த்தியை புண்டாக்கித் துன்பப்படுத்துகின்றது;

வகை அறியேன்	{ தன்ம விக்ஞம் பாகாயங்கோ யும் பருத்துச் சொல்ல அறி கின்றியேன்;	எசயர் என் னும்	{ அலர் கூற்றி, அத்தால் வரும் அதன் பழியை { அபவாதத்தை வாராமல் { தடுத்துக் கொண்டவற்காகவே காப்பதற்கு { வானா இருந் { (இதுவரை) ஒன்றும் செய் தொழிந்தேன் { யாமலிருந்துவிட்டேன்;
ஆம் குழலார்	{ தீ ளை ந் த கடந்தலையுடைய ஆரணம் { பெண்டர் யாழ்ந்தேன்		

* * *—எனது தாய்மாதந்திரம் கவலைபற்றுக் கையொழிந்தாளே பொழிய, நான் கவலை தீர்ப்பெற்றிலேன்; என் னுக்கும் தொண்டப் பெற்றினேன் என்கிறான் பரகாலநாயகி. ஸகல தீர்ப்புகளையும் தவிர்த்துக்கொண்ட அனலுடைய திவ்ய திருமேனியை அங்குருகான் நான் காணப்பெற்றது முகவாக, நீயேருகின்றாய் வந்தபடி கண்டவா பிதற்றிக்கொண்டு திரிபவ ளாறினேன். உன் குடித்த குலவருத்தது மீதங்கடியும் கீழ்க்தாற்போலே குனிந்த வாடைக் காற்றும் பாண்டியனுடைய அழகுக்குக்கொண்டிட உன்னை புருத்து துன்பப்படுத்தாநின்றது; சித்ரவதை பண்ணுகின்றது; அது நெய்கிறவனாகாள் வாகாமகோசமம்.

அன்னதற்கே நான் மடலுரைப் புரப்படியுருக்கலென்று; அனாதியைகளான சந்திரன் வாராவது கிறக்கேடான வார்த்தைகளைச் சொல்லி நயமை எசவார்களை என்று லோகாபவாதத் துக்கு அஞ்சி இதுவரையில் மடலுரைத்தே வினே காவல் சுழித்தேன். *

... .. வாய்மடலேடுகே வந்து * மணிவண்ணன் சீராகிந்ருத்துழாய்மால்
நாக்கருளி * தாயன் தருமென்றிண்டத்தென்றதனை * ஞான மோகினுதா
மேளாமே சொன்னாகால் * ஞாயிறுமேலும் பணிகேட்டதன்றொன்றும் *
பேராதொழியாதே போதித்தேயென்றதும் * நாராடி கடல்வண்ணன் பின்போளதே ஞானம் *
வாராதே பெண்ணெய்ந்தததான் வல்லியெயின் ஊராதகப்பதேயானினேன்.....—

மட கொஞ்சே	{ “அறிவு கெட்டுக் கிடக்கிற மனமே!	ஆராயும் எனும்	{ (அன்புடன்) விசாரித்தானு கிலும் சரி;
வாராய்	(அது போத) எழுந்திரு;	அது அன்று	{ அந்த ஸங்கதியே நமக்குத் எனிலும் { தெரியாதென்று திரிசு சித்தாலும் சரி,
வந்து	{ அவ்வெம்பெருமான் பக்க விலே சென்ற	நீ போதாது	{ நீ இங்கேவாராது அங்கேயே ஒழியாதே { தங்கிவிடாமல் உடனே போத்திரி { வந்து சேர்ந்துவிடு”
மணிவண்ணன்	{ கைமணிபொன்ற வம்மை யுடையனான அம் பெயர் பெருமான்	என்றேற்ற	{ என்று சொன்ன என் பேச் சுக்கு உடன்பட்டு
நமக்கு அருளி	நம்மேல் கருபபண்ணி	கார் ஆர் கடல்	{ கரிய கடல் வண்ணன் பக்க யண்ணன் { விலே சென்ற பின் போன
கேள் ஆர் திரு	{ சித்த திருத்துழாய் மால் துழாய் மால்	கெஞ்சமும்	எதை மனத்தானும்
தரும் தாயன்	{ தருமன் தாமாட்டான் என்ற இரண்டு வார்த்தைகளில் ஏதாவது ஒரு வார்த்தை நயமுடன் சொல்லும்படி நான் சொல்லி யழைப்புகிற சொல்லே	வாராதே	திரும்பி வருதலின்றியே
என்ற இரண்டத் தில் ஒன்றதனை		என்னை	{ என்னை மறந்து அங்கேயே மறந்தததான் { தங்கிவிட்டது ஐயோ!
ஒன்னுதர் ஞான	{ அருளை யவவாதயர்கன் என னும் கேளாமே { ரும் கேளாதபடி நீ சொன் சொன்னகால் { னுயரவில்,	வல்லியேயேன்	கொடும் பாலியாகிய நான்
பணி கேட்டு	அம் வார்த்தையைக்கேட்டு	வாராதே	{ வாராதே வந்தோலிக்கும்படி ஆலினேன் { யாகவே நிலை குலைத்தேன்;

* * *—பரகாலநாயகி தனது கெடுதலைத் தூதுவிட்டுப் பட்ட பரிபலத்தைப் பேசுகின்றாள்.—“அறிவு மாய்க்கெடக்கிற கெஞ்சே! எழுந்திரு; தன்னைப் பிரிந்தார் மடலெடுக்க

வேண்டும்படியான வழிவு படைத்த அவன் பக்கல் சென்று 'திருந்துழாய் பாஸாதம் நமக்குக் கொடுக்க முடியுமா? முடியாதா? இரண்டத்தொன்று சொல்லிவிடு' என்று ஏகாந்தமாகக்கேள்; அதற்கு அப்பேருமான் ஆதரவு தோற்ற விசாரித்து நல்ல மறுமாற்றம் சொன்னாலும் சரி, 'அவளாகியோ எனக்குத் தெரியாது' என்று அநாதாமாகக் சொல்லியிட்டாலும் சரி; ஏதோ வேறொரு கருத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அங்கு விளம்பித்து நித்தமாதே அகே வன்பால் மீண்டுலா' என்று சொல்லி எனது நெஞ்சை அவிவிடத்துப் போகவிட்டேன்; சர்க்கரைப் பந்தலில் தேன் மணமு பொழிந்ததென்று மகிழ்ந்து அந்நீர் படுபாவி நெஞ்சு சடக்கெனப் புறப்பட்டுப் போயிற்று. அதுதான் கடல்வண்ணன் பின்னே போயிற்றுகையாசில் 'சடல் புச்சது திரும்பாது' என்றபடி என்னை மறந்து அங்கேதானே படுகாடு கிடக்கின்றது என வருந்துகின்றான். என் நெஞ்சமே எனக்குத் துணையாகப் பெருத யான் வேறு யாரை வெறுப்பேனென்றதாம்.

கெஞ்சை வெளிக்கி பதார்த்தங்களிற் செலுத்தி ஒருவாறு போதுபோக்க மொண்ணுத
படி அவ்வெம்பெருமானுளே இடைவிடாது கிந்தாவியடி யாகிருநென்று இதனாற் குறிப்
பிட்டபடி “சந்நிபதி ஜாஸ்தா” (சுவி ப்ரீதிரம் மஸூ) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். “சந்நிபதி”
[சுபம்ஸகமிதி ஜ்ஞாந்தவா தாம் ப்ரதி ப்ரோஷிதம் மகா-புத்தா நித்யாவய சபதே ஹுதா பானி
நிகா வயம்] என்ற ஒரு கவியின் சமத்தகார்த்த இய்யோக நினைக்க.

பின்னோப்பெருமாளையங்கார் திருவாங்கம் கலம்பகத்தில், “சீர்துக்க படபக்கையீர்! சிவீ
கன் தாமிருக்க மதுகாமேலாம் நிவந்திருக்க படபுண்ண முன்ன நிறையாயிருக்க வுரையாமல்
யான், ஆரிருக்கிற மென்னெஞ்ச மல்லிதாரு வஞ்சமற்ற ஆணையிலையென் ருதாத்கினைடு
ஆ துவிட்ட பிறையாசிடத் துணைசெய்தாதுகென், சீர்துக்கு மறைமுடிவு தேடரிய திருவாங்கரை
வணங்கியே திருந்துழாய்ச்சின் விருந்தியே கொடுத்தியுட்பியே வருதலின்றியே, வாரிருக்கு
முலைமலர் மடைந்தையுறை மாப்பிலே பெரிய சேதாளிலே படங்கி பின்புறமுயங்கி யெண்ணையு
மறந்து தண்ணையுமறந்தே” என்ற பாசையும் இங்கே அதுஸக்திக்கந்ததும்.

ஆசானு மொன்னுதார் கேளாமே சொன்னக்காள்—சததுருக்ஷாடைய காநிலே விழாத படி சதுரஸ்யமாகச் சொல்லவேணுமென்று நெஞ்சோடே சொல்பியனுப்பினளாம். எம்பெருமானுடைய குணபூர்த்தியைப் பொறுக்கில்லாத சிலர், கம்முடைய காரியத்தை ஆகலொட்டாமல் கெடுக்கிற முகத்தாலே எம்பெருமானுடைய தயாயாத்தன்யாநி குணங்களை அழித்துவிடக் கூடுமென்று அஞ்சுகின்றாள் போலும். ஒன்னுதார்—ஒன்றுதார்; (தம்மோடுமனம்) பொருந்தாதவர்; எனவே பகையதரவர்.

பணிகேட்டு ஆராயுமேலும் அதன்மேலும்—இவ்விடத்திலே பெரியவாச்சாண்டின்னை
 புரிஸைத்தி—“உண்ணக் கண்டபோதே ‘அவன் என் பட்டான்?’ அவன் உளனோ? அவ்வாச்சாயம்
 இன்னும் நமக்குக் கிடைக்குமோ?’ என்று திருவுள்ளமானோனையாகிலும்; அங்குணத்தியே
 அவ்வாச்சாயத்தினைப்பேசலே ‘அங்குணத்தகாப்பாளொருத்தியை அறியோம்’ என்றானதிலும்” என்ற.

வல்லினையேன்—என் நெஞ்சம் எனக்கு உதவாதபடியான பஞ்சா பரபத்தைப் பண்ணினேனென்கை. ஊராருகப்படுத்தாயின்னென்—‘ஒரு ஸாதகத்தை அநுஷ்டித்தாலன்றிப் பலன் விதிக்கமாட்டாது’ என்று ஊராள் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததை மறுத்துக்கொண்டிருந்த காலே ‘மடலாசக்கடலே’ எனென்று இன்று சொல்ல நேர்ந்தபடியால் என்னுடைய அந்நவ வராயம் பழுதாநி ஊராருடைய கௌரவையே பலித்ததாயிற்று என்பது கருத்து. மடலார் வேடுவென்றபோதே வித்தேதாபாயமிஷ்டை குகைந்தநாமிதே.

... .. மந்நென்கிங்கராய்வா ரில்லை அழல்வாய் மெழுதபோல் *
 நீரா புருதமென் னாவி * நெடுங்கன்கண்ணா நுறங்கிலுத் தாழறங்கா * உத்தமன்மன்
 பேரா மிவனே பிதற்றுவகை * பிள்ளையுங் காரார் கடல்போலுங் காமத்த ராயினார் *
 நாரே பொல்லாமை யறிவார்.....—

எனக்கு இங்கு	{ என்னைப் பற்றிக் கவலை	உத்தமன்மன்	{ அப்புருஷோத்தமனுடைய
ஆராய்வார்	{ கொண்டு விசாரிப்பவர்கள்	பேர் ஆயினவே	{ திருநாமக்களா யுள் ளவற்
மற்று இல்லை	{ இங்கு யாருமில்லை;		{ றையே
என் ஆவி	{ எனது ஆத்மவஸ்து	பின்னையும்	{ மென்மேலும்
அழல் வாய்	{ நெருப்பினருகே னவத்த	பிதற்றுவன்	{ வாய்வந்தபடி சொல்லிக்
மெழுத போல்	{ அகக்குப்போல் நீர்ப்புண்ட		{ கெண்டிரா நின்றேன்;
நீர் ஆய் உருகும்	{ மாக உருகா நின்றது.	கார் ஆர் கடல்	{ அகாதமான கடல் போல
கெடு கண்கள்	{ நீண்ட கண்களும்	போலும்	{ அவரு கடந்த காமத்தை
தாம்	{	காமத்தர்ஆயினார்	{ புடையவர்கள்
		ஆரே	{ ஆர்தான்
ஊரார் உறங்	{ எல்லாரும் உறங்கும் போதி	பொல்லாமை	{ ஸ்வரூப லிரோத மறிவர்கள்?
கிலும் உறங்கா	{ லும் உறங்கமாட்டா;	அறிவார்	{

* * *—ஆற்றாமை கரைபுரண்டால் சிலப்பேரோடே ஸல்லாபங்கள் செய்து ஒருவரது தரித்திருக்க வேண்டாவோ? இப்படிப்பட்டதலாமோ? என்று சிலர் சொல்ல, அவர்கட்கு மறுமொழி கூறுகின்றான் பாகாலநாயகி. என் வார்த்தைகள் யாருக்கும் பிடிக்கமாட்டாவாகையால் என்னோடு உசாவ ஆளும் வாமாட்டார்கள்; எல்பேரைச் சொன்னாலும் காதை முடிக்கொள்வார்கள. * உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலத்துக்கும் * உன்னுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணனென்றிருக்கு மெனக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு என்னெஞ்சம் எனக்கு உதவாதிருக்க வேறு உசாத்துணையாவாருண்டோ? நெருப்பினருகே வைத்தமெழுதபோலே சிதிலமாகாநின்றது ஆத்மவஸ்து; உலகத்தாரைப்போலே உறங்கியாகிலும் ஆற்றலாமென்று பார்த்தால் எல்லாரு முறங்கினாலும் என் கண்கள் உறங்குகின்றில. இவ்வளவு ஆபக்காலத்திலே வந்து முகக்காட்டி உதவாதவனை மறந்திருக்கவேண்டுமே, அதுவும் மரட்டாதபடி அவனது திருநாமங்களையே வாய்வெருவா நின்றேன்.

இப்பாகாலநாயகி இப்படி சொல்லச் செய்தேயும் சிலர் ஸ்வரூபசிகைப்பண்ணத் தொடங்கினர்; அவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகின்றான்—“ஸ்ரீஜகநாஜன் திருமகள் பத்து மாஸம் ஆறியிருந்தாப்பேரலே நீயும் ஆறியிருக்கவேண்டாவா? அப்படியிராமல் பகறினால் ஸ்வரூபஹாநியன்றோ” என்றுதானே நீங்கள் சொல்லுவது; ஸ்வரூபஹாநியை நிரூபித்து ஆறியிருப்பவர்கள் மட்டமான காமமுடையவர்களென்று கொள்ளுங்கள்; காராரந்த திருமேனியைக் காணவேண்டு மென்னுமாகை கரைபுரண்டிருப்பார்க்கு ஸ்வரூப ஐஞாந்தாலே ஆறியிருக்கப்போமோ? அப்படி ஆறியிருந்தவர்களுண்டாகில் அவர்களுடைய காதல் அஸ்பம் என்னன்றோ கொள்ளவேண்டும்—என்கிறான்.

... .. அது நீங்க * ஜூரண மாதானு மல்ல எவன்கானளிர் *
 ஊரார் வளமுல் வசவ தந்தையென்று * ஜூரணத் தோல்லப் படுவான் * அவருந்தன்
 பேராய மெல்லா மொழியப் பெருந்தெருவே * தாரார் தடத்தோன் தனக்காலன் பின்போனான் *
 ஊரா நிகழ்த்திடப் பட்டானே * மந்நென்கிங்கு ஜூரணங் கற்பிப்பார் நாயகரே.....—

வார் ஆர் வனம்	{ கச்சணிக் அழகிய முலையை	ஜூரணம் சொல்	{ எல்லாராலும்புகழ்ந்துசொல்
முலை வாச	{ புடைய வாசவ தந்தை	லப்படுவான்	{ லப்பட்டவளானவன்
வதக்கை என்று	{ யென்ன	அவன்	{

ஆரானம்	ஸாமாந்யமான ஒருத்தி யல்	தாரார்	(அவள்) ஊராராலே சிந்திக்
ஆதானம் அல்லன்	லன்- (மிகவும் பிரவிர்த்தை	இகழ்ந்திடப்	கப்பட்டாளோ? (இல்லை)
காணீர்	யா யிருப்பவள்;)	பட்டாளே	
அவளும்	அந்த வாஸவதத்தை தாறும்	இங்கு	{ இப்படிப்பட்ட எனது அவன்
தன் பேர் ஆயம்	{ தனது சிறந்த தோழிகளை	எனக்கு	{ உதயிலே
எல்லாம் ஒழிய	{ யெல்லாம் விட்டிட்டு		{ பதற்றமுடைய எனக்கு
பெருதெருவே	பெரிய தெருவழியே		{ எனது துணிவுக்கு எதிர்த்த
	{ மாலையணிந்த பெரிய தோள்	மற்று கற்பிப்பார்	{ தட்டான பொறுமையை
தார் ஆர் தட	{ களை யடையவனும் விலங்கு	ஆரானம்	{ உபதேசிப்பவர்கள்
தோள் தடோ	{ கிடப்பெற்ற கால்களை		{ ஆராய்ந்துதான்
காலன் பின்	{ யடையனுமான வத்ஸராஜன்	நாயகமே	{ அவர்கள் எனக்கு சியாமகார
போனான்	{ அனையவன் பின்னேயுறப்		{ வரோ? (அவர்கள் பேச்சை
	{ பட்டுப் போனான்		{ கான் பேணமாட்டேன்.)

* * *—இருந்தகிடத்திலிருக்கமாட்டாபல் நாயகன்பின்னேபதறி ஒடுவது என்னுடைய புதிய வழக்கமல்ல; இதற்கு சிஷ்டாகாரமுமுண்டென்று காட்ட முயன்ற பரிகாலகாயகி, வாஸவதத்தை யென்றுப் ப்ரஸித்தையான ஒரு புராண ஸ்திரீயின் நடத்தை யெடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

“வாரார்வனமுலை வாசவதத்தை யென்று ஆரானம் மாதா ஸாமாந்யமான ஒரு ஸ்திரீயாகல் ‘அவளுடைய நடத்தை நமக்கு ப்ரமாணமோ?’ என்று கழித்துவிடலாம்; வாஸவதத்தை அப்படிப்பட்டவளல்லள்; விவேகத்திற சிறந்தவள்; கற்பில் பெருத்தவள்; அனைவராலும் புகழப்பட்டவள்; அன்னவளது நடத்தை நமக்குப் பரம ப்ரமாணமன்றோ வென்கிறான்.

[அவளுந்தன் பேராயமெல்லாமொழியப் பெருந்தெருவே, தாரார் தடந்தோள் தடோக்காலன் பின்போனான்.] ஸுபந்து என்னுமொரு மஹாகவியால் இயற்றப்பட்ட வாஸவதத்தா என்று ப்ரஸித்தமான ஸம்ஸ்கிருத ஆக்கப்பாடிகாப்பரந்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட வாஸவதத்தை யென்ற கதாநாயகிதான் இங்கு ஆழ்வாரால் உதாஹரிக்கப்பட்டவளென்று பலர் ப்ரயித்திருக்கின்றனர். அந்த வாஸவதத்தை கவியினால் கல்பித்துக் கொள்ளப்பட்ட வளையன்றி ஒரு புராண நாயகியல்லள்; காதம்பரீ, மாலதீ, வஸந்தா என்று சில ஸ்யத்திகளைக் கவிகள் தாமே கல்பித்துக்கொண்டு நாவல்போன்ற க்ரந்தங்களை எழுதினாற்போல் ஸுபந்து கவியும் வாஸவதத்தை யென்ற பெயரால் ஒரு ஸ்யத்தியைக் கல்பித்துக்கொண்டு தனது புத்தி சமத்தாரத்தால் ஒரு கதை எழுதிவைத்தான். அர்லாசீநமாகிய அந்த நூலில் வருணிக்கப் பட்ட வாஸவதத்தை இத்திருமடலில் உதாஹரிக்கப்பட்டவளல்லள்; அந்த வாஸவதத்தையின் கதையே வேறு. அவள் ஒரு சாபனீசேஷத்தால் கல்லுருவமடைந்ததாலும், தனது காதல் னாகிய கந்தர்ப்பகேதுவின் கரஸ்பர்சத்தாலே சாபமீகிவிப் பெண்ணுருவம் பெற்று அக்காதல் லனைக்கடி மகிழ்ந்ததாகவும் அகிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இங்கு ஆழ்வார் எடுத்துக்காட்டும் வாஸவதத்தையின் சரிதை அந்நவனன்று; காதலனும் அப்பெயருடையவனல்லன். “தோழிமச்ருடைய பெரிய திரளைக் கடுகவிட்டு, விலங்கிட்டிருக்கிற வத்ஸராஜன் பின்னே போனான்” என்று பெரியவாச்சாரன்பின்னே அருளிச்செய்துள்ளபையால் இவளது காதலனுடைய பெயர் வத்ஸராஜனென்றும், இவளது வரலாறே வேறலகையானதென்றும் நன்கு விளங்கக் குறையில்கை. இவளுடைய சரித்திரம் ஏதோ ஒரு புராணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கவேண்டும்; ஸ்ரீ

யிருந்த மதங்களை முயிற்சி செய்து பெருமான் கருங்குருவி யிருக்கிற திருவெள்ளையாறு, திருவெலிமா, பெரிய திருவாலி சகர், திருத்தண்டார்ப்பு, திருவேழூர், ரூட்டாராட்டித் திருப்புவழி, அழகியதோட்டங்கள் குழந்தை திருவரங்கம், திருக்கண்ணம்மாலை, நீலமணிவண்ணஞ்ஞா கண்ணப்பரானது திவ்ய தேசமாகிய திருவிண்ணகர், அழகிய திருக்கண்ணபுரம், திருச்சேலை, தேரையூர், சரஸ்வதியாள் திருக்குடந்தை, கமலாக்கட்டங்குன்று (அதாவது கோலையிம்மையுரம்), திருக்கடல்மல்லு; அழகிய சோழங்கள் குழந்தை திருவிடவெல்லை, திருநீர்மலை, அழகிய திருமாலி ருந்துசோழம் திருமோகூர், உலகத்தார்ப்பனைவரும் ததிக்கின்ற புத்தமரிகாச்சரம், கட்டிக்கண்ணம்மாலை (ஆகிய)

ஸார் சூர { இவ்வ தேசத்தையா யுன் னவந்
 எல்லாம் { தில் ஈசிடயார் தப்பாமல்
 ஒதியாமே { (எக்கும டருத்தி)

தூர் ஆணை கொம்பு குமெது தூர் ஆணை கொள் விடுதல் கிராணை	குமலையாட்டி மென் திருநா யாணைநின்றொம்பையாழ்வித் தும் மகன்முருகாணையின் இடையடபோகவியும் சீர்ந்து பெற்றதயின்.
--	--

சென். சபை { விவத்தாண்டகமே யுடையதாய்த்
 சென். சபை { சென். சபை கமிட்டி கட்டிட
 சென். சபை { இது பிடிப்பதற்கு

தேன் குழாய் (தேன் குருகின்ற திருத்தி
தாராளான ஓர் பரமபைவய உடையவாய்

மூலமாயேயாவது { சாமாயேயாவது திருக்கண்
 மூலமாயேயாவது { மூலமாயேயாவது அப்பெரு
 மூலமாயேயாவது { மூலமாயேயாவது

மகன் திரு சிர் { என்ன முடியாத (கொடிய)
மேல் இயிசுரன் { குணங்கள் குரு வரகையாண
பித்தரி { ஸ்தலம் ஸ்தலம் காமங்க
மேல் பித்தரிக்கெனில்

பெரிய செருக்கை பெரிய செருக்கினை

கருமதார (அருமன்) கருமதாரன் என்றும்
கருமதாரன் (அருமன்) கருமதாரன் என்றும்

காண் டார் தூர் து (காண், கீண்டு இழுகிட டிசை)
பெண் னோ மடதி (மட்டைப்பக்கொண்டு மட
காண் டு (வாரணதர துத்தமாட்டென்
காணியேன் (மட டூர்ந்தே தோகென்.)

* * * —பத்திக்குத் தொகுக்கித் துடக்கித் தீர்ப்பாயப்பட்டு வெளிக்கு நான், என்னை இப்பாடு படுத்தினவனுடைய உபாயங்களை நிரூபிப்பதற்காகப் பின்புறம் அலுவல் குணங்கள் கொண்டாடி யிருக்கும் சீதச்செங்கும் தாமதத்துடன் இன்று என்மடிவைக் காட்டி அவன் குணங்களை மதித்து வழியல்லா வழிசெல்லுமாயினும் அதுகளைப் பொறக்காடெய் மென்மது தன் ஆணைகளை வெளியிடுகிறான்.

கந்திரியம் = எஞ்சியிருக்கிற ஒன்றை ஸ்ரீ கங்கா க்குப் பெருமாள் அளித்தி, பேரகம்-
அப்பக்குவத்தான் அளித்தி.

பேரா மறுகிறதற்கான் = 'பேரா' என்பதை மருத்து விசேஷணமாக போலிப்பது.
பேராத—(அவ்வாறெனச் சொல்லி) எதிர்ப்பு நின்ற மனவாழ்வுகளை என்மறு. அன்றியே
பேரா என்பதைச் சொல்லிவிட்டு வர்ப்பு மருத்தகளைக் கிடைக்கமாக்கக்கொண்டு [பேர்த்து
என்றபடியால்] தனது கைப்பிடித்திருக்கண்டு சொல்லு மருத்துகளை முறித்தானென்றமாம்.

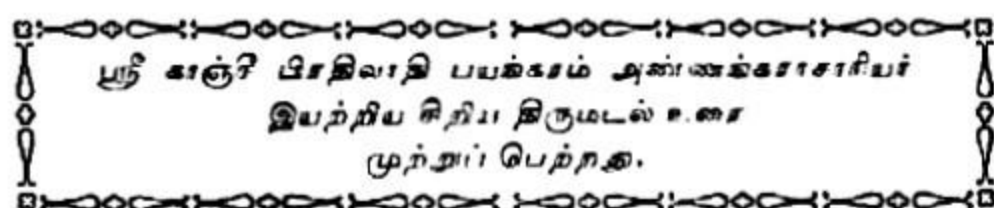
எண்ணருஞ்சிற்ப் பேராசிரமும் சித்தந்தி என்ற கிடத்துப் பொய்யுச்சாண்டிள்வோயின்
புழிஸகித்தி காண்டின்—“குண்கதகம் பண்ணுசகக்து திரு புழி ஸஹஸ்ம் காமமுண்டிதே;
அப்படி குண்கதகிக்கும் திரு ஸஹஸ்ரகாமம் பண்ணுதே” —என்று.

சீரார் திருவேங்கடம் முகவியைப் பல் திருப்பதிகாரிலே சென்ற ஆவ்வொரு திருப்பதி யிலும் ஒரு முனையிலுந்து நால்வர்களுக்கஞ்சு சொல்லி விடுகையென்கிறக்க தெய்வத்தேயுறப் புறப்பட்டு "இங்கே இப்படி குணம் பாராட்டிக்கொண்டுகிடக்கிற மஹாதபர்வத்துடை.

குணதூதியை நாட்டாருப் நகரத்தாரும் நன்கு அறியுங்கோள்” என்று கோஷம்போட்டு மடலூராக் கடவேன்; இப்படி நான் செய்வதற்காக ஊராரெல்லாரும் என்னைச் சிறிதும் இகழாமல் தலைமேல் சுமந்து கொண்டாடவேண்டும்; அப்படி கொண்டாடாதே இரழ்த்து பழி சொன்னார்களேயானாலும் நான் மடலூருகை தவிரமாட்டேன் என்று தனது உதையை உரைத்துத் தலைக்கட்டினுளாயிற்று.

பெண்ணை என்று பனைமரத்துக்குப் பெயர்; “வாரார்ப்பும் பெண்ணைமடல்” என்று பனைமடலைச் சிறப்பித்துச் சொன்னது ‘என்கையிலே சிறந்த ப்ரஹ்மன்ந்தாமிருக்கிறபடி பாருங்கள்; இனி எனக்கு என்னகுறை? என் காரியம் கைபுருக்கடையாம்’ என்று தான் பரிசுரஜித்தஸாதகத்தின் உறைப்பைக் காட்டினபடி.

திருமண்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முடிவில் அனுசந்திக்கும் தனிப்பாடல்.

[சம்பர் பாடியதென்பர்.]

ஊரா தொழியே னுலகறிய வொண்ணுதலிர் • கோர் முலைத்தடங்கன் கோனார்—பாரெல்லாம் வுன்றோங்கி நீன்றளந்தான் நீன்ற திருநறையூர் • மன்றோங்கி லுள்ளன் மடல்.

இதன் கருத்து.) ஒளிபொருந்திய தெற்றியையுடைய ஸ்கிரீகளே! எம்பெருமான் எனது முலைத்தடங்களிலே வந்து ஸம்ச்சேஷிக்குமளவும் நான் மடலூருகை தவிரமாட்டேன்; முன்பொருகால் உலகங்களையெல்லாம் அளந்து ஸ்வாநிகப்படுத்திக்கொண்ட பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருகறையூரிலே நாதச்சந்திரனிலே நின்று பலருமறிவா மடலூரக்கடவேனென்று பரகாலநாயகி சொல்லுகிற பாவனையாகவே இப்பாடல் பாடப்பட்டதென்க.

மேல், பெரியதிருமடலில் மடலூர்தந்திடமான திருப்பதிகளைச் சொல்லிக்கொண்டு வருமிடத்துத் திருகறையூரை முடிவாகச் சொல்லியிருப்பதாலும், “இரும்பொழிக்குழ பன்னு மறையோர் திருகறையூர் மாமலைபோல்” என்று தொடங்கித் திருகறையூரில் தளர்ச்சியுண்டானதாக அருளிச்செய்தபடியாலும் அகநத் திருப்பதியே ஆழ்வாருடைய திருமடலுக்குப் ப்ரதானஸூத்திரமான ஸ்தலமென்று கொள்ளப்பட்டது போலும். பெரிய திருமடலின் தனியானே இக்கருத்து இணங்கும்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.